

MLADÍ, RUDÍ, RADIKÁLNÍ!

OSTRAVA - www.smkcostrava.wbs.cz, Brno - www.ksmprobrno.wbs.cz,
Praha, KD, BE - www.rudazare.wu.cz, Kolín - www.smkc-kolin.estranky.cz

SMKČ
přidej se!

Navštivte internetový portál
Svazu mladých komunistů
Československa - Komunistického
svazu mládeže:

www.komsomol.cz

Naleznete zajímavé informace
v následujících sekcích:

Stránky SMKČ:

smkc.komsomol.cz

Socialistické Československo:

cssr.komsomol.cz

Teorie marxismu-leninismu:

teorie.komsomol.cz

Stránky rozpuštěného KSM:

ksm.komsomol.cz

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ
Československa

Jungkommunistenverband der Tschechoslowakei
Union of Young Communists of Czechoslovakia
Союз молодых коммунистов Чехословакии

občanské sdružení zaregistrované Ministerstvem vnitra ČR 29. 10. 2008 (IČO: 26580861)

sídlo: Rybářská 28, 603 00 Brno

centrální internetové stránky: www.komsomol.cz

centrální e-mail: smkc@komsomol.cz

tiskový mluvčí SMKČ David Pazdera: smkc@centrum.cz, tel. +420 731 814 649

ČESKOSLOVENSKÁ
MLADÁ
PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 18907
Vyšlo v červenci 2009

Šéfredaktor: Lukáš Kollarčík

Redakční rada: David Pazdera, Leopold Vejr,
Lukáš Kollarčík

Redakce nemusí souhlasit s názory mimoredakčních autorů

ČESKOSLOVENSKÁ ČERVENEC 2009
MLADÁ ČÍSLO 2
PRAVDA ROČNÍK 1

ČASOPIS SVAZU MLADÝCH KOMUNISTŮ ČESKOSLOVENSKA

STAŇ SE KOMUNISTOU!

Proč? Protože
BUDOUCNOST PATŘÍ KOMUNISMU!

PRYČ S IMPERIALISMEM,
OTCEM FAŠISMU!

BRAŇME SE FAŠISTICKÉMU NÁSILÍ V ULICÍCH!

Týká se to i Tebe!

Příští obětí fašistického útoku se můžeš stát Ty nebo Tví kamarádi. Dívno d si nacisté vzdýcky najdou – může to být Tyým

sociálním postavením,
rasou,
národností,
kulturou,
pohlavím,
politickým přesvědčením,
či vyznáním.

POSLEDNÍCH NĚKOLIK MĚSÍCŮ JE TOHO DŮKAZEM POLITIKA NACISTŮ SE DÁ SHRNOUT DO NĚKOLIKA SLOV - BRUTÁLNÍ NÁSILÍ A RVAČKY!

ODMÍTNĚME FAŠISMUS A BOJUJEME ZA VYKOŘIŠTOVANÉ A UTLAČOVANÉ! BOJUJEME ZA ROZŠÍŘOVÁNÍ SOCIÁLNÍCH A POLITICKÝCH PRÁV PROSTÝCH PRAČLÍČÍ!

SMKČ WWW.KOMSOMOL.CZ

KAPITALISMUS JE BÍDOU PRO VĚTŠINU

20 LET PO "SAMETOVÉ" KONTRAREVOLUCI ŽIJE VÍCE NEŽ MILION ČECHŮ V CHUDOBĚ

Kolem cca 7000Kč měsíčně má v České republice:

- 43 % neúplných rodin
- 30 % rodin se třemi a více dětmi
- 10 % důchodců
- 45 % nezaměstnaných

V ČR každoročně narůstá počet dětí umístěných do ústavní péče z důvodu hmotné či bytové nouze rodiny!
V ČR vzniklo po r. 1990 přes 300 chudinských ghatt!

V EVROPSKÉ UNII NYNÍ ŽIJE POD HRANICÍ CHUDOBY 20 % OBČANŮ!

V zemích OECD (nejbohatší země světa) žije každé 6. dítě v chudobě v některých z těchto států dosahuje míra chudoby dětí až 25 %!

www.komsomol.cz

**KONEC BÍDY! KONEC ŽIVOŘENÍ!
AŽ ŽIJE KOMUNISMUS!**

SMKČ Svaz mladých komunistů
Československa

CO JE TO KOMUNISMUS?

KOMUNISMUS JE ROVNOST.
KOMUNISMUS JE SVOBODA.
KOMUNISMUS JE MÍR.

KOMUNISMUS JE
NADĚJE LIDSTVA!

SVAZ MLADÝCH
KOMUNISTŮ

více najdete na:
www.komsomol.cz
smkc@komsomol.cz

Informace získáte rovněž z TISKOVINY PRO MLADÉ, kteří mají názor a nebojí se kritizovat
Československá MLADÁ PRAVDA

**Proletáři
současnou krizi
nezavinili...
a PROTO BY
za ni neměli
ani PLATIT!**

**Spojte se a bojujte
za svou práci, mzdy
a práva!**

SMKČ www.komsomol.cz

skutečných postav od idealistických mladých lidí, kteří chtějí změnit svět po nekompromisní bojovníky, kteří nemají problém zabít toho, kdo jim stojí v cestě, ať už je to policista, který si to prostě zaslouží už proto, že se sám rozhodl, že bude sloužit imperialismu a buržoaznímu státu (Meinhoferová ve filmu doslova říká, že ten, kdo je v uniformě, je jen obyčejné fašistické prase a podle toho by se s ním mělo zacházet!), až po samotné jejich cíle, a to vládní představitelé často s nacistickou minulostí, kteří si to také z logických důvodů zaslouží.

Režisér Edel je silný jak v komornějších částech filmu, ve kterých se často filozofuje na téma boje proti kapitalismu, tak i v dramatických a naturalisticky akčních scénách, které jsou nejen přehledné, ale i historicky co možná nejpřesněji popsané, a to způsobem, který jim nijak neubírá na svižnosti.

Tempo filmu se výrazně zpomalí až ve chvíli, kdy dojde k zatčení vůdců první generace RAF a následně k jejich soudnímu procesu, při kterém si opravdu vtipně dělají co chtějí a zesměšňují jak soudce, tak celý svůj proces. V této části nastoupí do boje druhá generace RAF, která je mnohem radikálnější a pro svůj cíl osvobození svých vůdců naváže na již předchozí spolupráci s arabskými bojovníky proti Izraeli a USA.

V poslední části skoro 150minutového filmu odehrávajícího se ve vězení, kde se všichni tři nacházejí, začíná docházet k jejich ideovým i osobním střetům, spojenými s nadějí úspěšného vysvobození, které se nakonec nepodaří. Působivá a výstižná je ta část skoro na konci filmu, kdy Baader na dotazy vyšetřovatelů odpoví, že první generace RAF dělala ve srovnání s tou druhou umírněnou politiku, s tím, že ta druhá a třetí bude podstatně radikálnější a krvavější a ať se zamyslí nad tím, že ty nové lidi venku ani osobně nezná a komu to vlastně slouží.

Závěr filmu je předem očekávaný, ale i beztak velice silný a člověka nutí k zamyšlení nad smyslem jejich činnosti a tím, jestli přinesla více pozitivního či negativního.

Osobně se domnívám, že ozbrojený boj proti buržoaznímu státu s fašizujícími prvky má svoje opodstatnění, ale jen pokud má šanci na úspěch.

Když jsem odcházel z kina, měl jsem plnou hlavu dojmů a myšlenek o tom, jak hodnotit RAF a přínos jejich boje pro komunistické hnutí v Německu a nejen pro něj. Jedna věc je jistá: film je to jistě skvělý a v všem ho jednoznačně doporučuji, a to především nám komunistům. Názor na něj a na činnost RAF si ale každý bude muset udělat sám.

Jiří Hráček

KLEMENT GOTTWALD O REFORMISMU

"Dnes jsou pouze dvě cesty možné: buďto zpět, nebo zůstat stát, což je totéž jako zpět, zpět k reformismu, k buržoazii a k fašismu. Anebo vpřed, k sociální revoluci, ke komunismu! Není jiné střední cesty, žádné kolísání mezi těmito dvěma cestami není."

(Klement Gottwald na V. sjezdu KSČ, 18. února 1929)

"Zejména tím, že budí sociální iluze (třídní mír, hospodářská demokracie, společnost zájmů všech tříd, obrana vlasti atd.), je mezinárodní reformismus přímo otcem fašismu a jeho doplňkem. Reformismus a fašismus - to jsou dvě stránky téže věci a za určitých okolností splývají vjedno."

(Klement Gottwald, K V. sjezdu KSČ, "Komunistická revue", roč. VI, č. 1, leden 1929)

**SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ NA DEMONSTRACI PROTI FAŠIZACI
SPOLEČNOSTI A DALŠÍM DOPADŮM KRIZE KAPITALISMU
VE SVĚTLĚ NAD SÁZAVOU 27. ČERVNA 2009
— REPORTÁŽ V PŘÍŠTÍ ČESKOSLOVENSKÉ MLADÉ PRAVDĚ!**

pokrokového lidu proti agresí buržoazie a jejich služebníků, upřímnou soustrast s oběťmi tohoto spravedlivého boje a přesvědčení, že spravedlivá věc světového antiimperialistického a revolučního hnutí zvítězí. Je úkolem komunistů získat účastníky antiimperialistických bojů na celém světě pro myšlenky socialismu, který předá ekonomickou i politickou moc z rukou kapitalistů, tvořících nepatrnou menšinu obyvatelstva, do rukou jeho naprosté většiny - pracujícího lidu, skoncuje s vykořisťováním, válkami a devastací životního prostředí, naopak zajistí lidovým masám práci a spravedlivou odměnu a odpočinek za ni.

Pryč s imperialistickou agresí! Pryč s vykořisťováním!

Ať žije spravedlivý boj peruánského lidu! Ať žije světové antiimperialistické hnutí!
Za socialismus!

Svaz mladých komunistů Československa, 8. června 2009

RECENZE — BAADER MEINHOF KOMPLEX

Do naší republiky konečně dorazil německý film mapující působení radikálně levicové organizace RAF (Rote Armee Fraction) v Západním Německu. Film vznikl už minulý rok a je škoda, že k nám dorazil až teď. Premiéru měl 9. dubna a musím říct, že když jsem se na něj týden po jeho premiéře rozhodl jít, moje očekávání byla tak trochu rozpačitá. Sice jsem si přečetl dobré recenze, ale i přesto jsem měl obavy, jak na mě bude snímek působit.

Ovšem má předchozí nedůvěra byla velmi rychle zažehnána a nezbylo po ní ani památky. Už první minuty filmu mě doslova dostaly - opravdu úderný a razantní začátek popisující krvavé demonstrace proti návštěvě iránského šáha a brutální zásah policie, při kterém byl zastřelen jeden ze studentů a následná reakce, která na sebe nenechala dlouho čekat, je jednou z nejpůsobivějších částí filmu.

Režisér snímku Uli Edel zvolil, jak se ukázalo, ten nejlepší možný způsob, jak film co možná nejrealističtěji natočit. Jeho dokumentaristické pojetí a snaha o precizní historicky přesné znázornění událostí jsou největším z mnoha kladů snímku.

Film vykresluje mladé německé komunisty z konce šedesátých let jako odhodlané a přesvědčené revolucionáře, kteří se rozhodnou, že nebudou jen nečinně sedět a přihlížet, jak ve Vietnamu američtí imperialisté vyvražďují jejich soudruhy a německá konzumní společnost tomu jen pasivně napomáhá a nechá se ovládat povrchním konzumem (RAF uskutečnila několik bombových útoků na americké základny v Německu a zabila několik amerických vojáků) a zároveň odmítnou jen pronášet úderné, ale tak trochu frázovitě projevující se světovní kapitalismus a jinak nedělat nic, tak jako někteří jejich soudruzi, naopak se rozhodnou k radikálním činům.

Tato část filmu, kde se budoucí členové RAF pod vedením Andree Baadera rozhodnou k ozbrojenému boji za svoje ideály a provedou první bombový útok na obchodní dům, je další silná část filmu.

Do určitého okamžiku nás filmem provází novinářka Ulrike Meinhofová, která se snaží být nezaujatá, ale nakonec se přidá na stranu RAF a stane se jednou z vůdčích osobností této organizace, třetí do party je pak Baaderova milenka Gudrun Ensslinová, která je na rozdíl od výbušného Baadera až nečekane chladná a racionálně uvažující, a to i v krizových okamžicích.

Další důležitou postavou filmu je policejní velitel Horst Herold ztvárněný hercem Bruno Ganzem, který je známý z filmu Pád třetí říše. Postupuje velmi racionálně, jeho ztvárnění je rovněž skvělé.

Všichni herci předvádějí skutečně skvělé výkony a i díky tomu je snímek tak dobrý. Charismatický představitel Andree Baadera Moritz Bleibtreu je nejen velice přesvědčivý, ale především s ním dokáže divák snadno ztotožnit a nejen jemu, ale všem hrdinům, fandit i když ví, že to s nimi dobře nedopadne.

Největší klady snímku je jeho jistá nezaujatost, díky které si divák může vybrat - buď s členy RAF sympatizuje a chápe jejich důvody a cíle a nebo přesně naopak. Rozporuplnost a postupný vývoj

NIKDY NEZAPOMENEME, PLOŠTINO!

18. dubna 2009 jsme si spolu s Komunistickou stranou Čech a Moravy opět mohli připomenout smutné výročí drnovické osady Ploština (nedaleko valašských Vizovic), kterou potkal stejný osud jako středoevropské Lidice - byla vypálena, přičemž bylo zastřeleno nebo zaživa upáleno 24 osob. To vše se stalo 19. dubna 1945, tedy několik dní před osvobozením naší republiky. Domy v osadě byly o pár let později postaveny znovu a od roku 1975 je zde i Národní kulturní památník odboje.

Vzpomínková akce začala pro většinu lidí až v odpoledních hodinách přímo na Ploštině, pro některé však už v devět hodin dopoledne ve

Vizovicích, odkud se šel mírový pochod na Ploštinu přes Vizovické vrchy. Pochodu se zúčastnili členové KSČM i členové Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ), mezi nimi například europoslanec Jaromír Kohlíček nebo předseda SMKČ Lukáš Kollarčík. Pochod byl dlouhý 13,5 km, povolené ztráty nebyly žádné, ale to nevedilo, protože i přes celkem teplé počasí jsme nikde nikoho neztratil. Někteří aktivní účastníci pochodu si také vyběhli na Klášťov, nejvyšší kopec Vizovických vrchů, okolo kterého jsme šli. A nemohl jsem zapomenout pichlavou, ale pravdivou hlášku na účet české vlády, že by se měla jít na tento kopec podívat, protože mají úplně stejný rozhled, jaký je z kopce Klášťova. Podotýkám, že Klášťov je tak zarostlý, že z něj žádný rozhled není. Po krátkém odpočinku jsme pohaněni myšlenkou na párky, pečené kuře a vychlazené pivo pokračovali v cestě, která už netrvala dlouho.

Po příchodu na samotnou Ploštinu jsme měli ještě dost času, než začal samotný akt. Ten začal průvodem, který šel od místního muzea boje proti fašistům ve Zlínském kraji k památníku, který byl poničen a tím (podle mě) částečně znehodnocen. Odstraněna byla socha partyzána a srp a kladivo, znak Rudé armády. K památníku lidé položili květiny a věnce, do mikrofonu promluvila předsedkyně zlínského Okresního výboru KSČM s. Dagmar Butnikošarovská, europoslanec s. Jaromír Kohlíček, poslankyně Parlamentu ČR s. Kateřina Konečná a další. Účastníci akce si mohli také popovídat s vojáky, kteří tehdy v kraji proti nacistům bojovali. Také v již zmíněném muzeu si mohli prohlédnout velké množství fotografií z období války, různé český lid omezující vyhlášky a nařízení okupantů, plány rozmístění ilegálních skupin KSČ atd. Osobně mi po východu z muzea nebylo zrovna nejlépe a při pomýšlení na nacisty mě nejen nenapadala žádná slušná slova (to je u mě normální stav), ale doslova ze mě létaly blesky. Naštěstí jsem si díky přátelské atmosféře, kterou všichni účastníci vytvořili (až na jednu výjimku...), brzy trochu spravil náladu.

Myslím si, že se akce vydařila, že splnila svůj účel, a doufám, že náš svět již nikdy nebude muset zažít takové hrůzy, jaké lidé zažívali právě v období vlády nacistů. Budiž druhá světová válka lidem ponaučením a odstrašujícím příkladem.

Aljoša

ÚTOK FAŠISTŮ V BRNĚ

27. dubna skončila úspěšně naše kampaň (a také KSČM a mnoha dalších občanských sdružení i jednotlivců - za všechny jmenuji občanské sdružení Ochrana památníků osvoboditelů z roku 1945) v Brně - Králově Poli (započatá akcí brněnského klubu, dnes již současným režimem rozpuštěného, Komunistického svazu mládeže), kde proběhlo znovuodhalení a kladení věnců u památníku a zároveň hrobu 326 vojáků Rudé armády, s na něj již navráceným srpem a kladivem, který z něj odřezal vandal, městský i královopolský zastupitel za ODS René Pelán, který si svou nenávist vůči, jak on říká: „bolševickým znakům“, řešil, po obnově památníku v roce 2007, tak, že z hrobu hrdinů boje proti nacismu odbrousil v noci flexkou symbol Rudé armády - pěticipou hvězdu s překříženým srpem a kladivem.

Celou dobu chtěl památník zlikvidovat celý (jsou to lukrativní pozemky a památník je zde „věcným břemenem“). Poté, co zástupci Ruské federace protestovali a udělali z celé kauzy, zcela právem,

mezinárodní ostudu České republiky, začal Pelán vykládat, že mu jde „pouze“ o srp a kladivo.

Byla na něho podána tři trestní oznámení, Pelán městu Brnu způsobil škodu desítek tisíc korun, tisíce občanů v petici požadovali, aby byl vedením města Brna Pelán vyzván, aby opustil mandát zastupitele města Brna, v českých fašizujících médiích (mám na mysli především tzv. „Českou“ televizi) však bylo hovořeno pouze o petici, podepsanou asi tisícovkou lidí, kteří proti navrácení symbolů, s kterými na hrudi rudoarmějci přímo v Králově Poli padli, protestovali.

Když policie chytne „sprejera“, který stříká na fasádu domu, je zadržen a tvrdě postihován - když něco podobného udělal Pelán, dál vesele hovoří v médiích a na veřejnosti, tak, že osvoboditele

nazývá „hordou pistolníků s dechem páchnoucím vodkou“.

Také přímo při samotné pondělní (27.4.) akci Pelán opět provokoval a účastníky urážel - sekundovala mu skupinka Mladých konzervativců (i když teď se jmenují jinak, ale jde o stejnou hrstku „zlatomládežníků“), kteří velmi sprostě pietní akt organizovaný Statutárním městem Brnem, kde hovořil primátor Onderka a přítomni byli zástupci Ruské federace, Městského výboru KSČM v Brně a mnoha vlasteneckých a pokrokových organizací, narušili politickou antikomunistickou demonstrací. Smutné na tom je, že jim to na soukromém církevním pozemku přilehlého kostela povolil pan farář zdejší farnosti a vykazoval z něj (poněkud komicky) nás, členy Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ), kteří jsme se, důstojně, pietního aktu zúčastnili.

Nechci teď celou akci v Králově Poli podrobněji rozebírat (učiním tak v jiném článku), uvádím to pouze pro ilustraci toho, co vše je v realitě České republiky dnes možné a jak je vyvolávána, hlavně mezi mladými lidmi, nenávidí vůči všemu komunistickému, což vede až k takovým událostem, které chci popsat níže.

Celá akce i účast SMKČ je mediálně velmi dobře zmapována, takže se k ní jistě v nejbližší době vrátíme.

Hojně navštívená byla i o dvě hodiny později proběhnuvší akce Místního výboru KSČM - kladení věnců k tomuto památníku, kde naši účast ocenil i předseda Místního výboru soudruh Alois Zlatniček (jeho projev brzy přineseme na našich stránkách, na portálu www.komsomol.cz).

64.výročí osvobození Brna 2.ukrajinským frontem Rudé armády pak členové SMKČ uctili, jako spolupořadatelé, v 17:30 h, položením květin u pomníku RA na Moravském náměstí a následně u busty maršála SSSR Malinovského na Malinovského náměstí, společně s komunisty Městské části Brno-střed a Komisí mládeže při Městském výboru KSČM Brno. Sem nás přišel podpořit i Krajský manažer mládeže KSČM.

Na všech čtyřech akcích jsme měli náš prapor SMKČ se srpem a kladivem, 2 prapory SSSR a prapor Československa.

S těmi, samozřejmě již smotanými, jsme se poté večer vraceli domů. Na Moravském náměstí jsme se rozloučili se soudruhem, mým kolegou za Zastupitelstva MČ Brno - střed a pak se ve třech (neb ostatní mládežníci se v průběhu večera pomalu rozjízďeli do svých domovů) vydali na Českou ulici na spoj.

Na ulici Brandlova, spojenci mezi Moravským a Žerotinovým náměstím, přímo v centru města nás ale, srabsky, ze zadu napadla skupina mladých neonacistů či fašistů (dle typického oblečení i toho, co na nás křičeli).

Neměli jsme vůbec žádnou šanci se bránit, neslyšeli jsme je. Najednou jsem dostal ránu do hlavy boxerem a můj mladý soudruh dopadl ještě hůře, ze zadu mu o hlavu rozbili skleněnou láhev, třetí z nás dostal hned poté boxerem do brady a další rány se jen sypaly. Podařilo se nám vymanit a utéct, útočníci také zaslechli další lidi, kteří šli na večerní spoj, takže se dále nezdržovali, ale stihli ještě, doslova, o mého zraněného soudruha a přítele Radima, přerazit jednu z tyček našich praporů.

Pak se nám podařilo zavolat policii, která a musím jim za to poděkovat, okamžitě reagovala a do pěti minut byla u nás čtyři zásahová vozidla i s přivolaným sanitním vozem. Jeden z nás jel na policii

Tvém městě, sleduješ web či celorepublikové aktivity této strany a co si o nich myslíš?

Mimo předvolebních letáků ne. Její web příliš nesleduji. Jak řekl jeden můj kamarád, KSČM má, jako jediná strana v parlamentu, vlastní program, který nepřekopá po volbách. KSČM ho splní. Jinak, z negativ, KSČM ustoupila z některých komunistických idejí a základních principů, což je podle mě špatně.

5) Když jsem byl u Vás na návštěvě, tak jste se zajímali o členství dva. Myslíš, že zájem o členství mají i další mladí lidé v Třebíči?

Levicově smýšlejících v Třebíči mezi mladými pár je, ale praviciví převažují.

6) Máš promyšlené, jaké akce byste chtěli u Vás v Třebíči pořádat, nebo kterých byste se chtěli účastnit - petice, demonstrace, výlepy, besedy, sportovní či kulturní aktivity...?

Pravděpodobně petice a demonstrace. Výlepy pouze na povolená místa, např. „sprejeři“, kteří ničí díla vybudovaná tvrdou prací dělníků jsou vandalové a kazisvěti. Sportovní akce spíš ne, protože sám jsem členem jiné nepolitické, sportovní organizace.

7) Co bys chtěl vzkázat mladým lidem, nejen ve Tvém okolí, aby se nebáli vstoupit do komunistické organizace mladých?

Vstupem do Komsomolu mladý člověk může pomoci změnit nespravedlivou společnost. Přestože se snaží pravicová vláda umlčet komunistická mládežnická hnutí, boj pokračuje!

Díky za rozhovor.

(DPA)

SMKČ PODPORUJE SPRÁVEDLIVÝ BOJ PERUÁNSKÝCH INDIÁNŮ PROTI AGRESI MONOPOLŮ

Česká tisková kancelář (ČTK) přinesla ve dnech 6. - 7. června 2009 zprávy o násilných střetech peruánských indiánů s těžaři ropy a ozbrojenými silami hájícími zájmy těžebních společností. Dle informace peruánské vlády si tyto střety vyžádaly 22 zabíjených policistů a 9 demonstrujících, agenturní zprávy však uvádějí, že „podle indiánů“ jsou počty obětí na straně demonstrujících podstatně vyšší. O pravé podobě boje svědčí pronikání informací o zbesilé střelbě vládních sil do jakýchkoli indiánských shromáždění, tedy i nesouvisejících s protesty, a to včetně střelby z vrtulníků, a o masovém zatýkání indiánů.

Přítom z textu většiny zpráv buržoazních médií je zřejmé, že tato v zájmu svých vydavatelů zastírají závažnost a agresivitu teroru rozpoutaného peruánskou vládní mocí proti civilnímu obyvatelstvu. Krvavé represe namířené nejen proti protestujícím, ale i proti ostatnímu obyvatelstvu v dotčených lokalitách hraničí s genocidou, s vyhlazováním indiánského lidu, který brání zahraničním investorům, imperialistickým monopolům, v devastaci deštných pralesů a dalších přírodních oblastí Amazonie, která je prováděna za účelem dosahování ještě vyšších zisků na úkor pracujícího lidu a životního prostředí.

Prorežimní média naopak skandalizují odpor peruánského lidu a projevy jeho spravedlivého hněvu, který je však úměrný bezpráví a násilí na něm páchanému, i když lépe vyzbrojenému protivníkovi nepůsobí takové škody, jako agresor indiánům a ostatním zotročovaným lidem.

Chudé indiánské obyvatelstvo a další pokrokové síly Peru vedou spravedlivý boj proti agresivnímu podporované peruánskou buržoazií a jí sloužící vládou a represivními složkami. Těžba ropy v cenných přírodních oblastech přinese zisky pouze velkoburžoazii ovládající nadnárodní koncerny, skromnou část z tohoto zisku shrábne peruánská vládnoucí „elita“, zatímco prostému pracujícímu lidu přinese jen další zbitáčení, zhoršení životních podmínek a další vykořisťování.

Svaz mladých komunistů Československa vyjadřuje solidaritu s revolučním bojem peruánského

každého, kdo by se jich zastal" je vyloženě přímo na objednávku.

A poslankyně Vostrá, kterou si pamatují např. z demo proti radaru před dvěma lety v Rožmitále pod Třemšínem, kde byl velký kontingent KSM, který ji tehdy vůbec neviděl, byla jediná, které naše prapory na akci v Lidicích vadily (tedy krom aktivky z MF DNES). Nevadily účastníkům, naopak, členové KSČM jako vždy reagovali způsobem jako „komsomolci, vy jste naše děti" atp.

Policii, která nám popřála na rozloučenou hezký den, neviděl rovněž. Navíc o nás Vostrá dobře věděla už před zahájením aktu, kdy soudruhům, kteří ji poprosili, aby na nás počkala se zahájením odvětila, že „taky se z těch mladých komunistů nepo..."

Nevím, jestli o nominaci Lukáše věděla, ale vzhledem k tomu, že mu blahopřál skoro každý, tak nejspíše ano, třeba vzala „spravedlnost" do svých rukou...

Doufám, že takové flagrantní porušení USNESENÍ a tím i PROGRAMU a STANOV KSČM, dokonce poslankyně KSČM, bude postiženo přesně tak, jak v rozhovoru v Lidových novinách Vojtěch Filip uváděl.

Jinak by podle pana Kotrby měla být postižena, spolu se SMKČ, i Soňa Marková, za to, že v Lidicích adorovala s. Klementa Gottwalda.

A to je vše, jinak se nestalo nic.

Nepanikařme, soudružky a soudruzi. Jen prostě začal boj o koryta do Sněmovny už teď.

S pozdravem všem bojovníkům proti imperialismu!

David Pazdera

ROZHOVOR S. DAVIDA PAZDERY SE S. DASTANEM, NOVÝM ČLEMEM SMKČ Z TŘEBÍČE

1) Dastane, na úvod se Tě chci zeptat, kolik je Ti let, jaký typ školy studuješ a také, kdy ses stal příznivcem myšlenek sociální spravedlnosti, myšlenek vědeckého socialismu a komunismu?

Je mi 15 let a studuji gymnaziální typ školy už několikátým rokem. Příznivcem sociální spravedlnosti (neboli komunistou) jsem se stal asi před 2 a půl rokem.

2) Proč Tě oslovilo právě občanské sdružení Svaz mladých komunistů Československa, bylo to díky naší konkrétní činnosti - demonstracím atd., nebo i třeba polemickým či historickým článkům zveřejňovaným na našem webu www.komsomol.cz?

SMKČ mě oslovil, protože jako jediný je relativně aktivní a s dobrým ideologickým podkladem. Články zveřejňované na webu jsou rovněž dobré, osobně se mi nejvíc líbil článek "Pokus o obhajobu vůdce, kterého vlastní hnutí zavrhl". Mezi mými dalšími oblíbenými odkazy je stránka komunisti.sk a ČRTA (Československá revoluční tisková agentura - pozn. aut.).

3) Jaký máš Ty osobně názor na zásadní témata komunistického hnutí, třeba úlohu Stalina v historii tohoto hnutí? Co si myslíš o minulém režimu, který zde byl před převrácením v roce 1989?

Soudruh Stalin je velice významnou osobou v našem hnutí. Samozřejmě nebyl bezchybný, jelikož nikdo není bezchybný. Kolektivizace, jako jeden z jeho velkých činů zmodernizovala venkov SSSR, který byl za carství v některých případech na úrovni středověku. Industrializace, druhý velký čin, vytvořil za 10 let ze SSSR druhou nejpřemyslovcější zemi na světě po USA a kdyby nebylo této industrializace, tak by SSSR prohrál válku, protože by nebyly továrny, a kdyby nebyly továrny, nebyly by kvalitní zbraně, kterými se ve 2. světové válce Rudá armáda i další národy bránili proti nacistům a jejich přísluhovačům.

Můj názor na období socialismu je kladný. Každý říká, že jsem to nezažil, ale já na to odpovídám, že jsem zažil dobu po roce 1989 a tahle zkušenost už mi stačila. Jednou z věcí která byla, že ČSR či ČSSR byla společným, později přímo federativním státem Čechů a Slováků a nebyly tu velké národnostní problémy. Za socialismu byla republika jednotná, po Textilním puči se za 4 roky rozpadla. V období tzv. první republiky bylo Slovensko zaostalé, v některých obcích se rozdíl od doby Rakouska - Uherska rozeznal jenom tím, že se změnil znak na obecním úřadě. Po roce 1945 byly na Slovensku budovány továrny a celé sídliště. Do předlistopadové KSČ se však dostalo mnoho nekomunistů a kariéristů, což, myslím si, straně spíš uškodilo.

4) Máš nějaký kontakt, či alespoň zprávu o činnosti Komunistické strany Čech a Moravy ve

stanici a já jsem s Radimem jel sanitkou na nemocniční pohotovost. Když jsem ho viděl zakrváceného v sanitce, otce od dvou dětí, bylo mi do breku. Mně celkem nic není, mám dva stehy na hlavě a trochu pohmožděné rameno, ale Radim skončil s asi pěticentimetrovou tržnou ránou na hlavě a menšími ranami po těle z rozbitého skla. Byl jsem s ním v nemocnici do čtyř hodin ráno, než mi zdravotnickým personálem bylo sděleno, že si jej tam, minimálně na dva dny, nechají.

Další den mi psal, že by jej měli brzy snad propustit a že je rád, že se tím pádem bude moci zúčastnit prvomájového shromáždění.

Když jsme se další den probudili s druhým mým soudruhem, došlo nám, samozřejmě, teprve se zpozděním, co všechno se mohlo stát a že nám, bez nadsázky, šlo o život.

Jak nám řekli policisté i mě na Městském výboru KSČM, kde jsem byl další den pro nakopírované materiály na 1. Máj, už to začalo. Ano začalo, neonacisté se cítí, nejen po skandálním nezrušení Dělnické strany, ale především před 1. Májem, kdy se do Brna sjede neonacistická lůza z celé Evropy.

Co se ještě musí stát, aby konečně mocní v této zemi účinně zasáhli proti, v krizi kapitalismu, rostoucí hnědé hrozbě, když asi nestačí ani to, že málem uhořela dvouletá holčička.

Kdo chce bojovat proti fašismu, musí bojovat proti kapitalismu, kdo chce bojovat proti komunistům, vždy to dělá s fašisty - jak je možné, že v Německu byli v minulosti zakázáni komunisté, v ČR byl zakázán Komunistický svaz mládeže a bastardy jako je NPD, nebo Dělnická strana zakázat nejde? Přitom se projevují zcela nepokrytým násilím. Koho si vládnoucí buržoazie „vybere" raději v době krize? Komunisty, kteří stojí za lidmi práce, nebo fašisty, kteří se právě komunistům postaví, kdyby lidé odmítli nechat se dál odírat o to, co vytvoří svou práci? Stačí si jen přečíst, co říkala buržoazie za druhé pomnichovské republiky: „raději Hitlera, než Stalina - Hitler mi nezabaví mou fabriku". Kdo se neumí poučit z historie, je nucen si ji prožít znovu. Vínou na tom mají všichni ti latentní fašounci jako Topolánek, kteří hání Rudou armádu, Fučíka a další hrdiny protinacistického boje v závěsu s hlupáky jako je Liška, kteří tyhle „objektivní informace" cpou mladým lidem ve školách do hlav. Výsledkem jsou pro obyčejné občany uzavřená města, ve kterých maširuje lumpenproletariát - pamatujete na Seppa ze seriálu "Vlak dětství a naděje"?

Lidé ale nebudou donekonečna ochotní přežvykovat každý den povídání o tom, jaké, že to bylo hrozně za "komunismu". Vykládají jim je bývalí členové KSČ, kteří i se svými tuzexovými konty přešli do ODS. Vše, o čem hovořil Lenin, se dnes znovu ukazuje. Je jediné východisko z krizí, válek a nácků v ulicích - SOCIALISMUS. Kapitalisté nemůžou zakázat budoucnost, i když se o to snaží. Proč zakazují srp a kladivo, když prý komunisté vymírají? Protože s komunisty neskoncovali a dobře to vědí! Čest práci, která dobro plodí a šťastný 1. Máj, bez nácků a nikdy jinak!!!!

David Pazdera (mluvčí SMKČ), Brno

„ANTIFAŠISTIČTÍ“ FAŠISTI, MADE IN BRNO

Když jsme byli přede dvěma lety na akcích proti pochodům neonacistů v Halbe a Seelow, které tehdy pořádala otevřeně neonacistická NPD (Národní strana Německa), usedající po volebních úspěších v několika spolkových sněmech, pamatují si, jak na nás s praporem KSM se srpem a kladivem reagovali ostatní účastníci shromáždění na zastavení nácků.

Byli tam rodiny s dětmi, starosta, zelení se zelenými prapory s ježkem jak požívá jablko s hákovým křížem. Nám říkali, ti co se s námi dali do řeči, něco ve smyslu, že je dobře, že dorazili rovněž „tschechische Kommunisten".

Spolu se skupinou ze SOLIDu, mládeže Die Linke-PDS (tehdy: Levice-Strana demokratického socialismu), jsme se připojili ke kontingentu německé „odnože" Antifašistické akce.

Asi dvěma stovkám mladých členů a příznivců, v černých kapucích a černých brýlích, vévodil vepředu, na postu nejbližší asi tisícovky hololebců, Sovětský prapor a „antifáci" náckům zpívali heslo: „Prohráli jste válku, vyhrála Rudá armáda!"

U nás je to ale jinak.

Ve svém předchozím článku, nazvaném „Útok fašistů v Brně", jsem

D. Pazdera

popsal, jak jsme byli napadeni po účasti na čtyřech pietních aktech k 64.výročí osvobození Brna 2.ukrajinským frontem Rudé armády v pondělí 27.dubna.

Již v úterý 29.4. jsem dostal zprávu o nějakém „prohlášení“ na www.antifa.cz a po večerním návratu do Brna z Ostravy, kde jsem byl za soudruhy, jsem si sám tuto „žhavou novinku“ přečetl.

Přináším Ti rovněž, milý čtenáři, text tohoto tzv. prohlášení:

„Prohlášení Autonomní Antifa Morava. Dne 27.4.09 byli v noci napadeni 3 členové KSM Brno. Vše se událo po jejich tour po centru Brna, která začala již někdy kolem 14:30 v Brně Králově Poli a skončila v restauraci Muzejka v samém centru města. Během jejich cestování po městě s megafonem v ruce jsme mohli slyšet volání po násilném převratu a další bolševické zvrátky. Jsme si vědomi toho, že násilným napadáním této fyzicky neškodné cháty, která se seje v počtu max. 6 ti lidí + 30 důchodců, si veřejnost na svoji stranu nezískáme, avšak tento čin má pro nás hlubší smysl a již bylo na čase poslat těmto rudým fašistům (ať již z organizace Národních bolševiků nebo právě KSM) jasný vzkaz. Smrt fašismu ve všech jeho podobách!“

Je to velmi podivné.

Poté, co jsem si zjišťoval další informace a po rozhovoru s kriminalisty, se zástupci anarchistů ad., bych se rád k tomuto „prohlášení“ vyjádřil.

Je pochyba, zda tato tzv.organizace vůbec existuje - jediným důkazem o její existenci je právě ono, výše zmíněné, „prohlášení“.

Zjevně se ale skutečně, slovem protokolu, týká předmětného incidentu, neb toto „prohlášení“ vyšlo o den dříve, nežli o tomto vyšla informace na našem webu.

Agresivní jedinci, kteří si, jako náckové, dávají nějaké své „ultranásilí“ (o něm, zcela vše vystihuje, pojednává americký film režiséra Kubrika „Mechanický pomeranč“, který předběhl svou dobu a hovoří spíš o té dnešní) se jistě podílí na ochromování radikálně antifašistického hnutí, ale teď nechci hovořit o „levé“ části lumpenproletariátu - toto „lidé“ nestrhávají většinu mladých antifašistů, jak potvrdila naše spolupráce se skupinou anarchistů na protestech proti pochodu nácků v Brně na 1. Máje a přímo se skupinou Antify na demonstraci proti rasismu 3. 5. na zaplněném brněnském náměstí Svobody.

Problémem je jeden z hlavních pilířů rostoucí fašizace společnosti, mocenský nástroj, tolik se hodící vládnoucí buržoazii - antikomunismus.

Používá ho, od vydírání svých oponentů pomocí jejich minulosti, kdy byli členy KSČ či spolupracovníky StB, přes svádění svých neúspěchů (někdy až skoro i špatného počasí) na minulý socialistický režim, až po rozbíjení protimperalistické opozice, jak se jim to skvěle „osvědčilo“ v případě iniciativy NE ZÁKLADNÁM!, kterou nakonec musela opustit jedna z neaktivnějších a největších složek, tedy komunisté.

V naší zemi je antikomunismus zaměřován, z pochopitelných důvodů, především na mládež a aby byl, jak řekl premiér České republiky, dnes již na štěstí v demisi, že „musíme ten komunismus vymazat z mozků mladých lidí“. Tento primitivní antikomunismus pak vede některé patologické jedince až k brutálním útokům na komunisty a jejich příznivce.

Nevěřím, že na nás zaútočila Antifa. Nevěřím, že by nějaký jenom trochu soudný člověk, vydávající se za antifašistu, mohl napadnout mladé komunisty po pietních aktech k výročí osvobození Brna od nacistů a několik dnů před náckovským pochodem. V takové situaci v naší zemi, jak jsem ji popsal v předchozím článku.

Byl to ale evidentně, dle rychlosti „prohlášení“, cílený útok a někdo musel pánům, kteří nás napadli, dát echo, že odcházíme domů z „Muzejky“, jinak by na nás museli čekat 5 hodin v parku. Navíc jsou tam informace evidentně pouze „z doslechu“, protože jsme náš megafon za celý den použili pouze dvakrát - jednou na projev soudruha předsedy Místního výboru KSČM v Králově poli Zlatníčka a podruhé při zpěvu Internacionály na Malinovského náměstí u busty maršála SSSR Malinovského.

Byl to cílený útok, ale na objednávku nějaké krysy, které vadí, že se SMKČ-KSM opět vzmáhá a nabírá nové členy.

Je sice podivné, že je toto „prohlášení“ je na webu Antify, ale přisuzují to neinformovanosti, byť to mohl poslat nějaký patologický jedinec, který se skrývá v jejich řadách, protože celou věc považují za provokaci, která má poškodit jméno naše i Antify, popřípadě se za její jméno takto schovat - dle reakcí mnohých organizací, i ze zahraničí, antifašistických, romských ad. toto „prohlášení“ Antifu poškodilo.

Prosím pěkně, pánové násilníci, ať jste kdokoliv, Svaz mladých komunistů Československa se projevuje radikální, ale mírumilovnou činností.

To ovšem neznamená, že se neumíme bránit, především informacemi, které postupně získáváme -

s ním (po posledním sjezdu KSČM) k jejich používání, místo těch se srpem a kladivem. Se srpem a kladivem byly v Lidicích dva.

Nedávno také na titulní straně čtvrtletní přílohy Haló novin s názvem Nové Alternativy byla fotografie z jednoho z předchozích ročníků pietní akce v Lidicích, kde členové a členky KSM drží u hovořícího Vojtěcha Filipa transparent, prapory KSČM a já zde mám přes rameno jediný prapor KSM, který je ve skutečnosti v pomocné brožuře pana Mareše označen za extremistický, tedy ten se znakem zeměkoule a pěticípé hvězdy se srpem a kladivem uvnitř. A nebyl s tím žádný problém.

Žádný problém s praporem KSM také nebyl na posledních dvou akcích KSČM, kde jsme jej měli, tedy na hoře Žalý, kde byli poslanci a kandidáti do parlamentu EU. Na následném malém pietním aktu ve Valteřicích byla jedním z přítomné delegace Krajské rady KSČM Libereckého kraje vyfocena fotka s praporem KSM, která je už chvíli na našem webu a taktéž se nikdo negativně neozval.

Především však měl náš kontingent, mimo těch s Che a SMKČ, prapor KSM na „Jarním mítinku“ KSČM v Domažlicích, kde byl umístěn na stánku, kam nám europoslanec a místopředseda KSČM Jiří Maštálka dal své propagační předměty a další europoslanec Jaromír Kohlíček se u něj fotil (tím je nechci zatáhnout do této „kauzy“, připadá mi to samozřejmé, že přijdou ke stánku mladých komunistů).

Když jsem v Domažlicích hovořil, tak byl prapor KSM, s ostatními, „dokonce“ u tribuny-po celou dobu byli přítomni Vojtěch Filip a europoslanci Ransdorf a Remek, se kterými jsme hovořili, Vláda Remek podepsal našemu členu květnovou Čs. Mladou pravdu, stejně tak, jako mě, před třemi lety na Rozem Hrádku Vojtěch Filip, ještě jako místopředseda, podepsal Mladou pravdu, na jejíž obálce byl právě náš kontingent na pietním shromáždění v Lidicích. V. Filip tehdy navštívil Ústřední radu KSM, zde konanou.

Ústřední výbor KSČM loni, myslím v dubnu, přijal, jako nejvyšší orgán mezi sjezdy, to, že přes rozpuštění KSM, podporuje KSČM boj za jeho legalitu. VII. sjezd KSČM na tom nic neměnil - vím to, byl jsem jedním z delegátů sjezdu.

Stejně tak se zavázal Vojtěch Filip, ve stejném období, k podpoře KSM i před zahraničními partnery KSČM (KS Řecka, Portugalska, Turecka, Francie...) Sám jsem to vysoce oceňoval před členskou základnou KSČM po posledním sjezdu. Myslím, že ten, kdo se protíví rozhodnutí nejvyššího orgánu strany a porušuje tak její program, by skutečně měl být volán k odpovědnosti.

SMKČ, jako legální nástroj ilegálního KSM si je své odpovědnosti vůči KSČM vědom.

Organizace mladých komunistů a komunistek byla vždy „nárázníkem“ KSČM vůči tomuto režimu. Tato symbióza fungovala, přes mnoho problémů, způsobených rozdílným charakterem obou organizací až do teď.

Proč se to najednou po Domažlicích změnilo? Nemyslím si, že je to Filipovým podpisem pod obecnou deklaraci boje proti extremismu (KSČM je také v Lidových novinách nazývána extremistickou a v dnešním komentáři pana Kučery v MF DNES je mimo vyzývání k fyzickému útoku na mladé komunisty i podobný útok na V. Filipa).

Ten den, kdy jsme byli v Domažlicích, totiž předseda SMKČ s. Lukáš Kollarčík zvítězil na Krajské nominační konferenci KSČM Zlínského kraje a poměrem 35 hlasů ze 40 volitelů se stal lídrem zdejší kandidátky do Poslanecké sněmovny. Následně zasedání Krajské rady, přes ostrý odpor mnohých jejích členů schválila „doporučení“, aby byl Lukáš „přefázen“ na druhé místo a na první dán současný poslanec (který se ale na Krajské nominační konferenci umístil až na devátém (!) místě) Koniček. Poté se dokonce dala „volná ruka“ k dalšímu přehazování v pořadí na kandidátní listině, vše pod „dohledem“ místopředsedy ÚV KSČM Leo Luzara.

A hle, najednou je v článku v Lidových novinách napsáno, že Lukáš Kollarčík DOKONCE kandidoval za KSČM v krajských volbách. Článek na Britských listech od starého známého rozvraceje jednoty komunistického hnutí pana Kotrby s názvem „Provokace komsomolců už delegitimizují

fyzickou hrozbou někomu - tedy vyhrožování terorismem, tak jako to dělají neonacisté z legální „Národní“ či „Dělnické“ strany.

Tudíž symboly a název KSM nejsou žádným šířením nenávisti proti skupině obyvatel. Nejsou extremistické, jak nám potvrdily i policejní složky přímo na akci v Lidicích.

Dnes mi volal pan Redaktor znovu a první jeho dotaz byl, zda-li mě neruší. Odvětil jsem že nikoliv, že právě studuji jeho výtvary (jeho Iživý článek z MF DNES a obr článek, plný nesmyslů o nás, v Lidových novinách). Řekl, že nápodobně a že bychom to tedy mohli probrat. Souhlasil jsem. Zcela výjimečně, neb jinak, dle domluvy mezi námi, staré minimálně dva roky, ještě z doby KSM, neposkytujeme MF DNES žádné rozhovory, protože tyto noviny se podílejí na falzifikaci dějin a vyvolávají nenávist vůči skupině lidí, na základě jejich politického smýšlení, podobně jako např. internetová petice ZRUŠME KOMUNISTY.

Bral jsem to jako malou možnost obhájit se, tak jsem byl zvědavý, co zítra (16. 6.) v MF DNES vyjde (pročetl jsem to až po napsání tohoto článku 16.6. brzy ráno a ani tuto reakci nemusím mňnit).

Pana Redaktora jsem, poté, co mi říkal, že jsme se podle poslančiny KSČM Vostré „vmísili do průvodu v Lidicích“ a co mi pověděli, že na nás zavolala policii ona (což nám potvrdil i náš nejménovaný policejní zdroj), nejdříve ujistil: „Pane, my tuto akci, tedy pochod Praha - Lidice s následnou účastí na akci KSČM, pořádáme každý rok, už od počátku 90. let. Tento rok jsme byli spolupřadatelé spolu s Komisí mládeže Pražské rady KSČM a s prapory jsme šli celou dobu, 18 km dlouhý pochod, takže nemůže být ani řeč o nějakém tzv. podloudném vytažování praporů po začátku pietního aktu.“

„Ale to, že jste tam vůbec měli ty prapory bylo zneužití pietního místa pro politickou akci“, opáčil on.

„Nevidím důvod, proč by tam komunisté nemohli prapory říci, že to byli oni, kteří smetli nacismus z povrchu zemského, ať už prapory mladých komunistů, tak prapory KSČM.“

„KSČM tam měla také prapory?“ zeptal se Redaktor. „Ano, to byl také jediný náš styk s pořadatelé KSČM na akci, tedy, že nám rozdali k našim praporům ještě ty KSČM s olemovanou rudou hvězdou, které jsme samozřejmě rádi přijali. Stejně jako transparent „Lidice 2009 TRVALÁ VÝZVA K BOJI PROTI FAŠISMU I RASISMU“.

V této chvíli se Redaktor odmlčel, evidentně zklamaný, že na této věci se mu nepodaří mladé komunisty se stranou rozdělit, ale za chvíli hbitě pokračoval jako „kafemlejek“: „ale proč jste tam měli ty prapory s Leninem a Che Guevarou?“

Nejdříve jsem mu vysvětlil, jak oba jmenovaní bojovali proti fašismu (proti fašistické intervenci proti mladému sovětskému státu, za to, že Lenin podepsal mír v První válce a proti fašistickým režimům v Latinské Americe - např. tomu Batistovu na Kubě - v případě Che Guevary) a pak předevedím to, že tak činíme proti narůstající fašizaci společnosti.

„To myslíte vážně?“ zeptal se překvapeně. „Ano, to myslím, ve státě, kde se odehrál minulý víkend pochod neonacistů k uctění památky NE obětí 2. světové války, ale jejich vrahů, nacistických vojáků, tedy zločinecké armády (dle rozhodnutí Norimberského procesu s nacisty, kde žalobu vypracoval společně Sovětský svaz pod vedením Stalina, USA, Velká Británie a další vítězní spojenci), kdy byl tento pochod až do svého začátku legální, či když se bývalý ministr vnitra Ivan Langer vyjadřuje v tom smyslu, že za maširující nácky v ulicích (kterých za pár let mohou být desetitisíce) můžou Romové, svým „nepřizpůsobivým“ chováním. Tyto (společně se známými Topolánkovými) výroky jsou skandální a prakticky nikdo proti tomu neprotestuje.“

Redaktor pokračoval pak úplně jinak a ptal se, jak pociťujeme to, že (jak dle něj uvedla mluvčí KSČM Karasová) se před pár měsíci KSČM měla odříznout od „několika mládežnických organizací“. Uvedl jsem, že nijak, že se členové a členky SMKČ aktivně podíleli na předvolební kampani do „eurovoleb“ jako pořadatelé na mítincích, s materiály (já konkrétně v Liberci i s Vojtěchem Filipem) mezi lidi a prakticky všichni mladí komunisté v Lidicích (asi 40) jsou členy, nebo příznivci, SMKČ.

Jistě si také nikdo nemyslí, že akci svými prapory zneužil (dle MF DNES „krajně levicové sdružení“) Klub českého pohraničí, jehož jsem rovněž členem, nebo Revoluční svaz přátel Ernsta Thalmanna, který zde měl také velký rudý prapor s vyobrazením tohoto německého komunistického představitele (zavražděného v nacistickém koncentráku) a za nějž zde mluvil s.Gerd Hommel, který byl sám v koncentráku vězněn rovněž. Podotýkám, že jsem i členem Revolučního svazu přátel.

To že prý „Che Guevara a Lenin s Lidicemi nesouvisí“ je naprostý nesmysl - mám si tedy přistě zvit prapor se s. Gottwaldem, jehož slova ohledně atentátu na nacistického Heydricha u památníku lidických dětí citovala poslankyně KSČM Soňa Marková, to bude pan Redaktor spokojen?

Podotýkám, že prapory s Che Guevarou nám koupil Vojtěch Filip a vybíd nás v televizním rozhovoru

ozvalo se mnoho lidí, Brno je malé, pánové, a pokus o vraždu, jak bylo kvalifikováno napadení Radima, není jen tak malá věc.

Vždy pamatujeme, že antikomunismus, rasismus a fašismus (či nacismus) jsou tři zlé sudičky, které chodí společně a jedna se bez druhé neobejdou.

Smrt fašismu ve všech jeho podobách!!!

David Pazdera

„ANTIFAŠISTICKÝ“ ÚTOK NA ČLENOV SMKČ V BRNE

Pred pár dňami bol spáchaný brutálny útok na členov Svazu mladých komunistov Československa. Museli byť s tržnými ranami premiestnení na lekárske ošetrovanie do nemocnice. Tento útok s boxerami a sklenenými fľašami spáchali nie neonacisti ako by sme si mohli myslieť, ale hrdo sa k tomuto činu prihlásila autonómne hnutie Antifa Morava. táto skupina sa k tomuto fašistickému činu verejne prihlásila a ešte sú títo chalpci na seba hrdý. Je to normálne, že antifašista zaútočí takto brutálne na antifašistu ale z radou radikálnej ľavice? Vyzyvame všetky radikálne ľavicové organizácie, aby tento útok na svojich stránkach internetových rázne odsúdili ako sme to spravili aj my SZM.

Spoločne dajme jasný impulz takýmto "antifašistom", ktorí vedome napádajú členov ľavicových organizácií a tvrdia že marxizmus sa rovná nacizmus a že sme červení fašisti! Deklarujme jasne solidaritu a spoločne to dokážeme tým, že na všetkých našich weboch sa objaví odsúdenie tohto činu! Dakujeme Vám za solidaritu! Proti takýmto činnom nemôžeme zostať ľahostajní!

Socialistický zväz mladých, Slovensko

Dňa 27. apríla boli v Brne brutálne napadnutí traja členovia SMKČ (Zväz mladých komunistov Československa). Ako uvádzajú na svojej stránke:

„Na ulici Brandlova, spojenci mezi Moravským a Žerotínovým náměstím, přímo v centru města nás ale, srabsky, zezadu napadla skupina mladých neonacistů či fašistů (dle typického oblečení i toho, co na nás křičeli). Neměli jsme vůbec žádnou šanci se bránit, neslyšeli jsme je. Najednou jsem dostal ránu do hlavy boxerem a můj mladý soudruh dopadl ještě hůve, zezadu mu o hlavu rozbili skleněnou láhev, třetí z nás dostal hned poté boxerem do brady a další rány se jen sypaly. Podařilo se nám vymanit a utéct, útočníci také zaslechli další lidi, kteří šli na večerní spoj, takže se dále nezdržovali, ale stihli ještě, doslova, o mého zraněného soudruha a přítele Radima, přerazit jednu z tyček našich praporů.“

Po prevoze do nemocnice tam musel jeden z nich zůstat.

„Radim skončil s asi pěticentimetrovou tržnou ránou na hlavě a menšími ranami po těle z rozbitého skla. Byl jsem s ním v nemocnici do čtyř hodin ráno, než mi zdravotnickým personálem bylo sděleno, že si jej tam, minimálně na dva dny, nechají.“

Členovia SMKČ sa najskôr domnievali, že ich napadli neonacisti. No krátko na to sa na stránkach Antifa.cz a belzebubmedia.tk objavil článok, v ktorom sa k útoku hrdo hlásia „Autonómni antifašisti Morava“. Článok obsahoval text:

Dne 27.4.09 byli v noci napadeni 3 členové KSM Brno. Vše se událo po jejich tour po centru Brna, která začala již někdy kolem 14:30 v Brně Králově Poli a skončila v restauraci Muzejka v samém centru města. Během jejich cestování po městě s megafonem v ruce jsme mohli slyšet volání po násilném převratu a další bolševické zvrátky. Jsme si vědomi toho, že násilným napadáním této fyzicky neškodné chátary, která se seje v počtu max. 6 ti lidí + 30 důchodců, si veřejnost na svoji stranu nezískáme, avšak tento čin má pro nás hlubší smysl a již bylo na čase poslat těmto rudým fašistům (ať již z organizace Národních bolševiků nebo právě KSM) jasný vzkaz. Smrt fašismu ve všech jeho podobách!

Tento útok odsúdili už mnohí jednotlivci aj organizácie (dokonca aj antikomunisti). K nim sa pridáva aj Socialistický zväz mladých. Najskôr niekomu zozadu rozbil fľašu o hlavu, dorazil ho boxerom a tvrdil, že to „má pre nás hlbší zmysel“, je typicky nacistické zmýšľanie. K rozporu medzi anarchistami a komunistami dochádza len v pohľade na štát. Marxizmus hovorí o postupnom odstraňovaní byrokracie

a buržoázných prvků a teda „odumieraní štátu“, zatiaľ čo Bakunin chce zrušiť štát zo dňa na deň. O realnosti jednotlivých možností sú mladí komunisti ochotní debatovať, avšak „Autonómna Antifa Morava“ diskusie odmieta a oponentov, s ktorými nesúhlasí fyzicky napadla. Tvrdia že „vyzývali k násilnému prevratu a ďalšie boľševické zvrátky“ avšak neuviedli žiaden konkrétny citát. Aj preto si mnohí myslia, že boli napadnutí len pre ich názorovú príslušnosť. Zatiaľ čo v iných krajinách anarchisti a komunisti bojujú spoločne proti neonacizmu a kapitalizmu, v našich končinách neanarchistickú ľavicu napáda len Antifa, pod argumentom komunizmus = nacizmus.

SMKČ NA PRVOMÁJOVÉM SHROMÁŽDĚNÍ V PRAZE

V pátek 1. května 2009 uspořádala Komunistická strana Čech a Moravy prvomájové shromáždění u Křížkovy fontány na Výstavišti (dříve Park kultury a oddechu Julia Fučíka) v Praze. Akce se zúčastnili i členové Svazu mladých komunistů Československa. Haló noviny z 2. května uvádějí celkovou účast na shromáždění přes pět tisíc lidí, což souhlasí s mým odhadem. Buržoázní média však shodně mluvila o asi tisícovce lidí.

Na tribuně ozdobené československou resp. českou vlajkou a rudým praporem vystoupil předseda ÚV KSČM s. Vojtěch Filip, předseda Odborového svazu Stavba z Českomoravské konfederace odborových svazů Stanislav Antoniv, kandidáti KSČM do Evropského parlamentu včetně zástupce Strany demokratického socialismu, jejíž

linii bojující spíše proti „stalinismu“ (leninismu) než proti kapitalismu se současný politický kurs KSČM stále více přibližuje. Celým programem provázela předsedkyně Pražské rady KSČM s. Marta Semelová. V dnešní době je potěšitelné, že na akci zazněla jako tradičně Píseň práce, československá státní hymna a Internacionála.

Soudruh Vojtěch Filip hovořil o neúčtě současné vládnoucí garnitury k pracujícím lidem, o tom, kdo z naší práce žije a přitom ji pomlouvá. Hovořil o snaze současných mocných svalovat všechny problémy na komunisty, o snaze zakázat Komunistickou stranu, která prý je nedemokratická. Přitom ODS a další vládnoucí strany jednájí proti zájmům a proti vůli většiny obyvatel, například při rozhodování o umístění vojenské základny USA. S. Filip se zmínil také o neobjektivnosti pravicí ovládaných sdělovacích prostředků a připomenul některé dnes opomíjené úspěchy Československé socialistické republiky. V závěru projevu vyzval účastníky, aby hájili svá práva a vyjádřili podporu kandidátům KSČM do Evropského parlamentu. Projev nakrátko narušila skupinka mladých antikomunistů, těžko říci, zda z přesvědčení, nejspíše exhibicionismu nebo na dobře zaplacenou objednávku.

Svaz mladých komunistů Československa měl na prvomájovém shromáždění stánek poprvé - minulý rok se ještě prezentoval jako tehdy už rozpuštěný Komunistický svaz mládeže. Byla to jedna z posledních akcí, kde to ještě šlo. V Brně už tehdy prapory KSM zabavila policie a na dalších akcích jsme materiály KSM dříve či později museli schovat. Hlavně, že „máme svobodu a demokracii“, jak je dnes vštěpováno mladým lidem už od útlého věku současně s lícením „zločinů komunismu“...

Stánek SMKČ ozdobený našimi propagačními letáky a praporem se srpem a kladivem a názvem organizace byl společný s Komisí mládeže Pražské rady KSČM. Zájemci si mohli vzít několik druhů černobílých i barevných letáků, z nichž zvláště ty méně tradiční („Lenin je IN“, letáky se soudružkami a Elvis Presley nápadně připomínající J. V. Stalina) byly předmětem živé diskuse. Zajímavé bylo, že všechno si fotografovala a natáčela řada pravicových médií, ale v jejich zpravodajských relacích žádné záběry našeho stánku nebyly - asi to mají za jiným účelem, třeba i pro budoucnost. Rozhodně to využijí jinde než v televizi.

Na odbyt šla Mladá pravda i Československá mladá pravda, jak se nyní jmenuje periodikum SMKČ s ohledem na odcizení původního titulu někdejší předsedou Komunistického svazu mládeže Milanem Krajčou. Je nad rámec tohoto článku se podrobněji rozepisovat o tom, že Milan Krajča toho

čemu se lze divit, když se předseda KSČM Vojtěch Filip zavázal podpisem dokumentu, že „při výkonu své funkce bude podporovat veškeré aktivity vedoucí k omezení nárůstu pravicového a levicového extremismu“ a když se v tomto duchu vyjadřuje i tisková mluvčí KSČM Věra Karasová!

Po skončení pochodu a pietního aktu v mnohých z nás tedy kromě pocitu z úspěšné akce se slušnou účastí zůstal pocit hořkosti z oportunistu a kapitulantství hraničícího s likvidátorstvím ze strany některých podruhů a soudružek, které by členství v komunistickém hnutí a straně mělo zavazovat k boji za socialismus a komunismus a ne proti němu.

Někteří z nás po skončení akce navštívili muzeum v horní části památníku, zhlédli část vystoupení hudebních souborů (z nichž zvláště nás zaujal cikánský soubor, jehož moderátorka si mimochodem ztěžovala, jaká je dnes „špatná doba“) či se šli samostatně poklonit k hrobům obětí lidické tragédie. Než jsme se rozjeli autobusy do svých domovů, na území památníku už skoro nikdo nebyl, zato se tu potulovala skupinka podnapilých mladých mužů, z nichž jeden se svlečený do půl těla válel sem a tam po zemi kdysi zalité krví.

Leopold Vejr

JAK JSME PO LETECH V LIDICÍCH ZJISTILI, ŽE JSME EXTREMISTÉ

Od sobotního pozdního večera 13. 6. mi neustále létají na mobil SMS a přicházejí maily, které mi totálně ucpaly obě mé hlavní mailové schránky. Vyjadřovaly v prvé řadě nejvíce solidaritu, pak také obavy, nebo nepochopení celé situace.

Jaké že situace? Toho něčeho, co se mělo „odehrát“ na tradičním komunistickém pietním aktu ve výročí nacistických zvěrstev, spáchaných za Války na nevinných obyvatelích Lidic.

Co se tedy stalo takového, že to plní stránky novin?

Po obvyklém průběhu této akce, které je vylíčeno v člancích a komentářích z posledních dní, ke mně u památníku lidických dětí přišel pan Redaktor MF DNES (je úplně jedno, jak se jmenuje - vzhledem k jednotnému názoru všech článků v tomto, kvůli tloušťce v kombinaci s nízkou cenou, jednom z nejprodávanějších deníků v naší zemi) a nervózně a poměrně nenávisně se mě ptal: „Jak to, že tady máte tu zakázanou vlajku?“, poukazuje na prapor rozpuštěného občanského sdružení Komunistický svaz mládeže (KSM) v mých rukou.

Odpověděl jsem že „tento symbol (srpu a kladiva) je zcela legálně na památnících Rudé armády, kde se u něj konají vzpomínkové akty zástupců tohoto státu.“

To, že srp a kladivo v pomocné brožurce pro Ministerstvo vnitra (v jehož budově také visel portrét F. E. Dzeržinského) pan Mareš označuje za extremistický, vůbec nic neznamená.

Jak podle správního řízení (z úředního ROZHODNUTÍ, cituji na závěr článku), právníků, poslanců, tak dle policie, není nijak trestné nosit srp a kladivo a ani nápis KSM veřejně. Já zde ani nepropaguji členství v KSM, ani zde nikdo nehovoří za KSM, jsme ohlášenými a představenými účastníky této pietní akce KSČM jako Svaz mladých komunistů Československa (SMKČ).

Tento prapor KSM zde mám jako soukromá osoba, svůj osobní prapor. To, že je tento prapor zakázaný, šíříte vy z MF DNES ve vašich živých člancích.“

KSM dříve a SMKČ nyní, jako legální občanské sdružení před buržoázním právem, vystupuje v kampaních na obranu lidských, občanských i SOCIÁLNÍCH práv, radikálními, ale zcela mírovými prostředky.

KSM nebyl rozpuštěn na základě nějakého šíření nenávisti proti někomu, tak jako to dělá ZAKÁZANÝ, neonacistický „Národní odpor“, ale také třeba ODS.

KSM byl ROZPUŠTĚN na základě nadřazení vlastnického práva nad právo shromažďovací. Ne za

zde má dlouhou tradici. A bylo také dobré ukázat, kdo se k odkazu pozitivní stránky činnosti KSM opravdu hlásí a kdo za něj bojuje, na rozdíl od různých křiklounů, kteří „ilegalitou“ odůvodňují svou pasivitu a izolovanost.

Průvod došel od muzea v horní části památníku ke společnému hrobu lidických mužů, kde zazněla československá hymna v podání dětského sboru (oproti jiným akcím opravdu československá, nikoli česká nebo česká a slovenská, jejichž hraní za sebou je totožné s hymnou zcela nedemokratické „druhé republiky“) a projevy pronesl místopředseda ÚV KSČM a poslanec Evropského parlamentu s. Jiří Mašálka a předseda německo-českého Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana s. Gerd Hommel, jehož slova tlumočila členka tohoto svazu s. Irma Martinovská.

Projev s. Mašálky byl stručný, ale překvapilo mě, že se v něm zastával atentátu na Heydricha. Ten sice není možno zpochybňovat jako hrdinský čin, ale komunisté se nikdy nehlásili a neměli by se hlásit k individuálnímu teroru. Ten V. I. Lenin a bolševici vždy kritizovali bez ohledu na to, proti komu směřoval a bez ohledu na známá slova z povídky Jana Drdy „Vyšší princip“ a ze stejnojmenného filmu, že „vražda na tyranu není zločinem“. To jistě není, ale zločinem je brutální teror rozpoutaný po atentátu na Heydricha, který vedl i k vyhlazení Lidich. Zhodnocení tohoto teroru nastoluje otázku, jaký smysl mělo odstranění jednoho tyranu, na jehož místo nastoupili další, za cenu takových obětí.

Soudruh Gerd Hommel, kterého pravidelně vidáme na mnoha komunistických akcích v České republice, připomněl revoluční odkaz Ernsta Thälmana, vůdce předválečné Komunistické strany Německa a člena Exekutivy Komunistické internacionály, který byl od roku 1933 vězněn a od jehož zavraždění v koncentračním táboře Buchenwald uplyne letos 18. srpna 65 let. S. Hommel hovořil také o činnosti Revolučního svazu přátel E. Thälmana a připomněl, že úkolem komunistů je bojovat nejen proti fašismu, ale i proti imperialismu a za socialismus, na což mnozí představitelé KSČM zapominají (doucejme, že „v zápalu boje za každodenní zájmy pracujících mas“).

Následovalo položení květin na hrob lidických mužů za zvuku Pochodu padlých revolucionářů, jehož interpretace bohužel působila jako projev hluboké neúcty k zemřelým i k celému pietnímu aktu. Těžko říci, zda byla ve špatném stavu technika či ti, kteří ji ovládali, ale pustit pochod pozdě, po chvíli jej dvakrát utnout a pustit znovu a nakonec jej po položení kytic nenechat ani dohrát, to je pochybení, ze kterého by měly být vyvozeny následky. Dodejme ještě, že za Svaz mladých komunistů Československa položil věnec jeho předseda s. Lukáš Kollarčík a člen Ústřední rady s. Zdeněk Milata.

Dalším bodem programu byl projev poslankyně KSČM Soni Markové u sousoší lidických dětí a po něm zpěv dětského sboru ze základní školy v Kladně - Švermově (ano, tato městská část se stále jmenuje po jednom z nejvýznamnějších funkcionářů předválečné KSČ, národním hrdinovi padlém ve Slovenském národním povstání Janu Švermovi - jak dlouho ještě...?). **Po odchodu z ukončeného shromáždění směrem k muzeu zastavili část členů SMKČ s prapory příslušníci policie, přivolaní někým, kdo měl podezření, že členové SMKČ nesou „extremistické symboly“.** Původně jsme se domnívali, že se jednalo o přítomného redaktora Mladé fronty Dnes. Již při shromáždění u pomníku lidických dětí se na tuto záležitost ptal našeho tiskového mluvčího s. Davida Pazdery, který mu vysvětlil, že nošení praporu se symbolem srp a kladiva a názvem rozpuštěného občanského sdružení Komunistický svaz mládeže (natož pak jiných našich praporů) není trestné. Jak je ale pro Mladou frontu Dnes a její internetový portál iDNES.cz typické, reprodukovala slova s. Pazdery ve značně omezené a zkrácené podobě. Později však oční svědkové potvrdili, že **policii in Svaz mladých komunistů zavolala poslankyně Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, členka KSČM Miloslava Vostrá!**

Policisté si tedy tyto symboly zdokumentovali, některé členy SMKČ legitimovali a šlo se dál. **Zarážející není ani tak tato skutečnost (jsme zvyklí na takovéto projevy buržoazní „svobody a demokracie“), jako spíše to, jak se ke „skandálu“ vyvolanému ohledně našich praporů a propagace „zakázaného“ KSM postavili oslovení představitelé Komunistické strany Čech a Moravy. Ti nejenom, že opakovaně vyjádřili souhlas s tezemi antikomunistických pravičáků, že srp a kladivo či název rozpuštěného KSM jsou „extremistické symboly“, nejenom, že se mladých komunistů proti útokům antikomunistů nezastali, ale ještě se zavázali zastat se boje pravičáků proti komunistům, jak to učinila např. poslankyně Miloslava Vostrá pro redaktora MF Dnes slovy: „Považuji to za chybu pořadatelské služby, kterou tvořili naši starší členové a ti se v těch vlajkách neorientují. Příště si najmeme soukromou agenturu, aby se tito extremisté na naše mítinky nedostali.“** Takovými slovy, ne nošením praporů se srpem a kladivem, se komunistické hnutí dobrovolně prohlašuje za „levicové extremisty“, což buržoazie potřebuje, aby jej mohla perzekuovat.

rozpuštěnému Komunistickému svazu mládeže odcizil víc - co je proti tomu jeden titul časopisu...

U stánku SMKČ a pražské komise mládeže bylo stále živo. Mnozí soudruzi a soudružky nám vyjadřovali podporu v současné složité situaci. Brzy dorazil i primitivní antikomunista Jan Šinágl, který se dožadoval zákroku policie z důvodu údajné propagace zakázaných symbolů a rozpuštěné organizace. Policii a její antikoflíktní tým museli uznat, že srp a kladivo není (zatím?) zakázaným symbolem a stánek ani materiály na něm nejsou KSM, nýbrž SMKČ, takže jsme mohli „stánkovat“ nadále. S občanem Šináglem, kterého přiznačně za primitiva označil už před několika lety tehdejší předseda ÚV KSČM s. Grebeníček, pak začal diskutovat někdejší předseda Mezinárodního svazu studentstva s. Josef Skála. Občan Šinágl patrně pochopil, že není schopen reagovat, a vzdalil se.

Kromě SMKČ a KSČM měly po obvodu areálu Křížkovy fontány stánky i další organizace, například nakladatelství OREGO s nabídkou velmi zajímavých knih s tematikou našeho hnutí, a ovšem i prodejci slivovice, piva, párků a klobás.

Prvomájové shromáždění začalo v devět hodin a před jednou hodinou odpolední skončilo produkcí Křížkovy fontány. Antikomunisté se tu snažili zviditelňovat ještě v několika případech. Nejpozoruhodnějším z nich bylo jejich rozvinutí transparentu „Jakeš je komunist“. Osoby jej třímající nebyly schopny mně ani ostatním tazatelům vysvětlit, za jakým účelem tento transparent drží, vždyť věc na něm uvedená je všeobecně známá. Možná jim vadí, že soudruh Jakeš na rozdíl od řady funkcionářů předlistopadové KSČ, kteří dnes dělají kariéru v ODS, ČSSD a jiných buržoazních stranách, zůstal přesvědčeným komunistou dodnes. Nebo jim možná vadí, že po kontrarevolučním puči komunistická strana soudruha Jakeše ze svých řad vyloučila. Takže možná ti lidé s transparentem ani nebyli antikomunisté...

Leopold Vejr

DEMONSTRACE PROTI RASISMU - PROMARNĚNÁ ŠANCE NAŠÍ PROPAGACE

V neděli 3. května 2009 se od 16.00 hodin konaly v řadě měst České republiky a v kanadském Torontu demonstrace proti rasismu organizované občanským sdružením Dženo bojujícím za práva romské neboli cikánské menšiny. (Označení „Cikán“ /resp. "cikán"/ a „cikánský“ totiž poukazují na zajímavý posun v českém jazyce po kontrarevolučním puči r. 1989 - zatímco za socialismu byla s označením „Rom“ a „romský“ rovnocenná, dnes jsou všelijakými buržoazními pseudohumanisty a „bojovníky za práva toho či onoho“ považována za hanlivá... Přesto se příslušníci romské etnické menšiny sami nazývají Cikány či „Cigány“, jak bylo slyšet i na dnešních demonstracích.)

Demonstrace proběhly na protest proti brutálnímu útoku fašistické sebranky zápalnými láhvemi na dům cikánské rodiny ve Vítkově na Opavsku, při kterém byli před 14 dny, 18. dubna, popáleni tři jeho obyvatelé a jak známo, dvouletá dívka utrpěla popáleniny na 80% těla a bojuje o život. Součástí shromáždění bylo podepisování petice požadující potlačení pravicového extremismu a zákaz fašistické Dělnické strany a sbírka na oběti žhářského útoku.

V několika městech se shromáždění proti rasismu zúčastnili i členové Svazu mladých komunistů Československa. Já jsem přišel podpořit akci na Karlínském náměstí v Praze. Zde se sešlo několik set lidí, převážně Cikánů, ale i ostatních občanů, kterým není lhostejný nárůst rasové nesnášenlivosti a proces fašizace společnosti. Na schodech kostela promluvil řada řečníků, kteří požadovali razantní potlačení pravicového extremismu. Mezi konstruujícími převládali lidé a středního věku, a to i

proto, že starší se báli případných útoků fašistické lůzy. V Praze sice k ničemu takovému nedošlo, ale v Chomutově a Ostravě nacionalističtí fanatici protirasistické demonstrace napadli. V Chomutově pryč bylo nácků dokonce osmdesát. Jestli je to pravda, je to přinejmenším varující.

Nálada účastníků v Praze byla bojovná, potlesk, výkřiky a skandování protirasistických a protifašistických hesel velmi živé. Poněkud zarážející bylo, že hned v úvodu shromáždění vystoupil katolický farář, který účastníky vyzval, aby se pomodlili za oběti útoku ve Vítkově. Nemám nic proti tomu, aby se modlil, kdo chce, ale nevím, proč má být modlitba umístěna na začátek nenáboženské akce, když věřících je zaprvé v naší společnosti menšina a zadruhé ne všichni věřící se modlí zrovna otcenáš. Snad to byla daň za využití schodů kostela - ale v tom případě se dalo mluvit klidně odjinud...

Co mě však na akci na Karlínském náměstí mrzelo více, byla její ignorace ze strany naší strany, Komunistické strany Čech a Moravy, i pasivita řady členů SMKČ v tomto ohledu. Proti rasismu a fašismu se my komunisté musíme aktivně stavět i na cizích, nekomunistických akcích, a to proto, že první oběti fašistické agrese byli v historii spolu s příslušníky národnostních menšin vždy komunisté jako nejdůležitější odpůrci a nekompromisní politický protipól fašistů. O tom se dnes pochopitelně málo mluví.

Shromáždění v Karlíně se zúčastnili ze známějších politických tváří pouze zdegenerovaný feudál Karl Johannes Nepomuk Josef Norbert Friedrich Antonius Wratislaw Mena von Schwarzenberg (všechno jedna osoba - jestlipak si své plné jméno alespoň pamatuje...), senátor a ministr zahraničních věcí za Stranu zelených, a antikomunistka a exhibicionistka Kateřina Jacques, poslankyně, rovněž ze Strany zelených. Sdělovací prostředky si jejich účasti samozřejmě hned všimly.

Z obecně známých představitelů KSČM nedorazil ani jediný, ačkoli boj proti rasismu a fašismu by z výše uvedených důvodů měl být pro KSČM prioritou a je zřejmé, že jeho podporou na takovýchto akcích by její představitelé zvýšili své sympatie mezi lidmi, mezi potenciálními voliči. Což teprve, kdyby strana vydala k této problematice nějaké letáky a na místě je distribuovala, nebo by dorazila s tématickým transparentem! V tomto směru má bohužel zatím co dohanět i SMKČ.

Je stále více zřejmé, že v době prudce narůstající fašizace společnosti musíme my komunisté více než kdy jindy hledat cesty k získávání dalších členů a sympatizantů, abychom se mohli fašistické agresi postavit. Různí buržoazní idealističtí pseudohumanisté, byť by jejich dobrá vůle byla sebevětší, sami nikdy fašismu nezabrání, protože tak či onak podporují kapitalistické zřízení, které fašistické tendence plodí. Pouze komunisté mají řešení směřující k úplné likvidaci fašismu, kterou umožní pouze nastolení nového společensko-ekonomického řádu, sociálně spravedlivé společnosti, socialismu.

Leopold Vejr

V BRNĚ ZNOVU PROTI RASISMU A FAŠISMU

[http://zpravy.idnes.cz:K protestu Romů se v Brně přidala Antifa a komunisté](http://zpravy.idnes.cz:K-protestu-Romů-se-v-Brně-přidala-Antifa-a-komunisté)

Mítink Romů na náměstí Svobody skončil po 17:00. Organizátoři akce ukončili, k Romům se však přidali i členové Antifa a komunisté, ti chtěli na akci také vystoupit, organizátoři jim však vypnuli aparaturu. "Na místě je přibližně 400 lidí," popsal policejní mluvčí Bohumil Malášek.

Členové Antify a jeden komunista začali k přítomným hovořit z megafonu. Část Romů jim tleskala, část se ovšem rozčilovala, že mluví na akci, která není jejich.

Akce začala českou hymnou a moderoval ji František Jemelka z brněnského muzea Romské kultury. Vystoupil

i brněnský Rom a organizátor Karel Holomek ze Společnosti Romů na Moravě. "Neonacisté nenávidí homosexuály, Židy a Romy, Romy si však vybrali, protože ve společnosti vládnou rasistické nálady, s nimiž se snaží uspět," uvedl Holomek. "Romové mají práva i povinnosti, nejsou všichni Romové, kteří neplatí nájmý," řekl Holomek a část přítomných brněnských Olachů začala křičet, jeden z Olachů přitom vykřikl: Holomek do hrobu.

akce ke svým politickým, třídním a v podstatě stranickým cílům využít mohla, tak jako jich využila v organizování nepokojů v Polsku v politicky nešťastných 80. letech minulého století.

Naše strana tak ještě posílila žlutácký charakter demonstrace vyznívající ve smyslu „Přijďte se vyřádit, zakřičet a zadupat si, stejně nic nezměníte!“

Josef Rázný

SMKČ SE ZÚČASTNIL PIETNÍHO AKTU V LIDICÍCH DŮSTOJNĚ. TO SE BOHUŽEL O VŠECH ÚČASTNÍCÍCH ŘÍCI NEDÁ.

V sobotu 13. června 2009 se členové a sympatizanti Svazu mladých komunistů Československa zúčastnili pochodu z Prahy do Lidic a pietního aktu v Lidicích, v památníku na místě obce vypálené a srovnané se zemí nacistickou lůzou 10. června 1942. Pod záminkou údajného styku dvou zdejších rodin s pachatelé atentátu na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha byli tehdy na přímý rozkaz A. Hitlera všichni lidičtí muži zastřeleni (192 mužů, z toho 173 na místě), 196 žen odvečeno do koncentračního tábora, kde 59 z nich zahynulo, a ze 105 dětí byla většina zavražděna plynem v koncentračním táboře v polském Chelmu a malá část umístěna na poněmčení do německých rodin. Po osvobození se vrátilo 37 žen a 17 dětí.

Pietní akce se v památníku na místě vypálené obce konají od konce války každoročně. V současnosti si tragédii Lidic připomíná na „oficiálním“ dopoledním pietním aktu buržoazní „elita“ a odpoledne zvlášť Komunistická strana Čech a Moravy. Pochod z konečné tramvaje Divoká Šárka do lidického památníku pořádal v minulosti Komunistický svaz mládeže, v minulém roce po potvrzeném rozpuštění KSM Ministerstvem vnitra ČR převzala pořadatelství Komise mládeže Pražské rady KSČM a KSM mohl akci podporovat jen neoficiálně. Letošní rok už pochod pořádali Komise mládeže Pražské rady KSČM a Svaz mladých komunistů Československa (před rokem ještě neexistující).

Sraz na Divoké Šárce byl v 9 hodin, takže bylo třeba nasadit ostré tempo, abychom stihli 18 kilometrů do Lidic ujít před zahájením pietního aktu ve 13 hodin. To se sice těsně, ale podařilo. I přes riziko, že do nás na silnici nějaký militantní antikomunista najede autem, jak už se v minulosti na protifašistických demonstracích stalo, jsme šli s prapory. Kolemjdoucí a kolemjdoucí nám vyjadřovali střídmé sympatie a antipatie. Za zmínku ovšem stojí, že v obci Makotřasy těsně vedle lidického památníku na nás starší, asi šedesátiletý občan ze své zahrady křičel: „Nechtěli byste s tím Leninem táhnout do Terezína? Do plynu?!“ Pak si ještě něco nesrozumitelně mumlal. Rozuměli jsme pouze slovu „Osvětím“. V dnešní neustále se fašizující společnosti není ani tak překvapující tento vyloučený fašistický výrok jako to, že jej pronesl postarší obyvatel obce těsně sousedící s Lidicemi, které fašisté vyhladili. Ale třeba to ten občan neví, když neví ani, že v Terezíně nebyly plynové komory.

Členové a sympatizanti SMKČ se s praporem SMKČ, KSM, prapory s V. I. Leninem a s Che Guevarou, vlajkou SSSR, rudými prapory a vlajkou KSČM (s rudou hvězdou) a transparentem „Lidice 2009 - trvalá výzva k boji proti fašismu i rasismu“ zařadili do průvodu soudruhů a soudružek, z nichž někteří nesli věnce. Třímání praporu rozpuštěného Komunistického svazu mládeže nebylo z naší strany samozřejmě nějakou „provokací“, nýbrž vyjádřením protestu proti rozpuštění tohoto občanského sdružení, které symbolizuje pokračující protidemokratické a fašizující tendence v tomto buržoazním státě a na pietním aktu v Lidicích je zvláště varující. Kromě toho účast KSM

SMKČ NA MOHUTNÉ ODBORÁŘSKÉ DEMONSTRACI V PRAZE

V sobotu 16. května 2009 se členové Svazu mladých komunistů Československa zúčastnili mohutné odborářské demonstrace „Zabraňme zneužití krize!“, která se konala od 13 hodin v Praze na Hradčanském náměstí. Zde se shromáždilo podle odhadů organizátora - Českomoravské konfederace odborových svazů (ČMKOS) - asi 30 tisíc lidí. Na první pohled vypadá jako veliký úspěch, ale mé dojmy z akce jsou přesto rozporuplné.

Bylo nádherné vidět obrovské odhodlání tolika pracujících lidí bojovat za svá práva - po dvaceti letech od „sametového“ kontrarevolučního puče, jehož pochybní vůdci slibovali zlepšení postavení pracujících lidí oproti předchozímu socialistickému režimu, a místo toho za sebou zanechali zničené a upadající

hospodářství zcela závislé na dovozu, rozvrácený průmysl i zemědělství, vysokou nezaměstnanost, zhoršené pracovní podmínky a neustálé obavy řadových zaměstnanců o místo, zkrátka všeobecné zhoršení podmínek pro život, natož pak pro zakládání rodiny a výchovu dětí, pro většinu pracujících lidí.

Bohužel se zdálo, že velká část, ne-li většina demonstrujících je ze zahraničních odborů, a že aktivnější jsou zahraniční demonstrující i jejich řečníci. Mimořádně: někteří zahraniční odboráři měli na transparentech i v projevech hesla o třídním boji, která překladatelé úmyslně nepřekládali. A kdyby s něčím takovým přišel český odborář, patrně by jej čekalo trestní stíhání.

Nás komsomolce jako jediné české komunisty na akci hlásící se ke své ideologii a symbolice nepřekvapil, ale pochopitelně ani nepotěšil ani zde přítomný antikomunistický a opakovaně požadavky několika vyřvaných antikomunistů, abychom sundali své prapory a káli se za „zločiny komunismu“. (Opravdu úsměvné - demonstrovat za práva pracujících a proti komunistům zároveň.)

Naopak mezi zahraničními účastníky měla účast SMKČ s jeho prapory a transparentem velký ohlas. Zahraniční odboráři, socialisté a komunisté se přicházeli dotazovat na situaci KSM a vyjadřovat nám svou podporu.

Potěšilo nás, že se i přes své pohybové omezení zapojil do našich řad i mladý soudruh na vozíku pro invalidy. Smutnější je kapitulantský přístup Komunistické strany Čech a Moravy (respektive jejího vedení) k této demonstraci. Členy KSČM - nečleny SMKČ, tedy povětšinou starší soudruhy a soudruhy - jsme vídali jen roztroušeně, samostatně nebo v nepatrných hloučcích, spíše na okraji shromáždění. Někteří z nich si ani netroufli ke kontingentu SMKČ přijít, nebo kolem něj prošli, jako že ho „nevidí“, a čtením hesla na transparentu si přitom mohli hlavu vyvrknout...

Od jednoho ze soudruhů funkcionářů jsme se pak dozvěděli, že „bylo rozhodnuto“ (kým?), že se strana nemá na demonstraci propagovat, a „bylo to respektováno“. Což bylo pro řadu soudruhů velmi pohodlné, protože s sebou nemuseli tahat žádné materiály a nemuseli si nechat od pár směšných vyvrhelů nadávat za to, že jsou komunisté. Jeden soudruh přinesl ze své iniciativy transparent s heslem „Práva dělníků a rolníků si už nenechme déle buržoazisty, prozápadními kolaboranty a světovou krizí brát!“ a „Pracující lid společně s jednotnými odbory proti kapitalisticko-buržoaznímu marasmu!“ Fotografie transparentu se dostala do Haló novin. Pro články s podobnou rétorikou v nich však místo, zdá se, není.

Že jsme na náměstí nezastihli nikoho z nejvyšších funkcionářů strany, o tom je zbytečné se rozepisovat, na podobných akcích je tomu tak totiž stále a kritikou tohoto přístupu bychom se opakovali. KSČM mohla pomoci letáky, transparenty, praporů apod. a organizovaným příchodem svých členů ve skupinkách dát najevo, že to myslí vážně s bojem za spravedlivé požadavky pracujících lidí, za zlepšování jejich životních podmínek i se socialistickou perspektivou (pokud vůbec...). Nestalo se tak. Prý to byla „nadstraničká“ akce. Třeba taková antikomunistická polská „Solidarita“ však „nadstraničké“

Komentář s. Davida Pazdery

Na demonstraci jsem byl pozván (včetně vystoupení) zástupci organizace Společenství Romů na Moravě. Vystoupil jsem, představený jako zástupitel městské části Brno-Střed za Komunistickou stranu Čech a Moravy. S mnohými, účastníky se Romy jsme předtím společně protestovali proti pochodu nácků na 1. Máje.

Účastníci demonstrace při projevu zvedali ruce v pěst a s největším ohlasem se setkala má slova ve chvíli, kdy jsem hovořil o tom, že tento režim si fašisty v zásadě hýčká a že když chceme bojovat proti fašismu, musíme bojovat i proti stávajícímu režimu. Ptal jsem se, co se ještě musí stát, poté, co byla skoro upálena dvouletá holčička, než tento stát skutečně zasáhne proti fašistické lúze v ulicích.

„Přestavitel“ Romů, panu Holomkoví (bývalý signatář Charty 77, kterého už na začátku takřka všichni Romové vyháněli od mikrofonu, s tím, že není JEJICH zástupce) se jedinému to mé vystoupení nelíbilo a začal se za mikrofonem od něj distancovat. Přítomní Romové v počtu asi 500, začali skandovat „Mluvil dobře, mluvil dobře“ a začali vyhánět 2 řečníky, kteří mluvili proti nám a křičeli na ně, na improvizovanou tribunu: „Běžte pryč a nechte mluvit komunisty a anarchisty!“

Neb tam se mnou, mimo komsomolců (včetně mého přítele Radima, zraněného při cíleném útoku na nás v pondělí 27.4.), bylo i asi 6 členů hnutí Antifa, které nechtěly nechat Holomek a pár jeho lidí vystoupit, ale účastníci si naše další vystoupení doslova vykřičeli.

K článku v Mf Dnes podotýkám jen, že mikrofon vypnul Holomek dalšímu zástupci romské komunity, se kterým se předtím Holomek hádal, protože demonstranti chtěli, aby vystoupil právě tento druhý a ne Holomek, tak jak už jsem uváděl. Já jsem vystupoval, oficiálně předtím, na mikrofon, jak je patrné i z fotek přímo na i.dnes - tedy zkrátka, Mf DNES opět účelově lže, aby nás rozdělila s pořadateli akce a očernila před veřejností, jako, že jsem tam svůj projev vecpal, nebo něco takového.

Komsomolský megafon měl na akci skutečně ohlas: na závěr vystoupil jeden z romských aktivistů, s tím, že vyzval přítomné, aby šli k volbám, řekl, „My, Romáci, sice spoléháme na Čechy, ale i my musíme jít přehlasovat Dělnickou stranu“, a do toho se přidala další účastnice: „Já budu volit komunisty, za nich byla práce, všechno klapalo a uměli se postavit fašistům!“ a sklídila bouřlivé ovace.

Půjčil jsem megafon i na vystoupení pro skupinu z Antify (se kterou jsme celou dobu na demo spolupracovali), její zástupce vystoupil s výborným projevem odsuzujícím „šilence - nácky, kteří vyzývají svou tzv. árijskou rasu“ a vyzval, za opětného bouřlivého potlesku, k aktivnímu boji proti nim.

1. MÁJ V BRNĚ VE ZNAMENÍ SÍLÍČÍHO NEONACISMU

Oslava svátku práce ve městě Brně měla několik diametrálně odlišných podob. Ta první byla poklidná a veselá připomínka toho, že komunisté se stále snaží hájit zájmy občanů této země.

Na Moravském náměstí se sešlo několik stovek členů a sympatizantů KSČM, na přípravě akce a na jejím pohodovém průběhu měli velkou zásluhu i brněnští mladí komunisté, kteří všichni tvoří aktivní jádro SMKČ a také rozpuštěného KSM.

S našimi vlajkami se srpem a kladivem a Che Guevarou a s našimi materiály tentokrát nebyl žádný problém, na rozdíl od minulého roku.

Jako moderátor se představil dlouholetý brněnský zástupitel a člen KSČM Daniel Borecký.

Ten se této role zhostil více než dobře. Jako hlavní řečníci se brněnského Prvního Máje zúčastnili europoslanec a místopředseda strany soudruh Mašálka a poslankyně českého parlamentu a kandidátka do EP Zuzka Bebarová-Rujbrová. Ta ve svém projevu připomněla nebezpečí sílícího fašismu a neonacismu v naší zemi s odkazem na pochod

neonacistů, který se za pár hodin po této akci uskutečnil v ulicích našeho města.

Na oslavu Prvního Máje opět dorazili i příslušníci takzvané zlaté mládeže (ODSjugend), rovnoměrně rozdrobení v několika svých zakonzervovaných sdruženích. Je hezké, že proti nám přišli protestovat společně a ne jednotlivě podle příslušnosti ke svým organizacím, jejichž názvy jsou tak inteligentní, že si je ale opravdu nejsem schopen zapamatovat. Tito jedinci si s sebou donesli již provařenou ukázkou antikomunistické propagandy jako portréty „neprávem“ odsouzené a popravené agentky imperialismu Horákové a prezidenta Masaryka, což je dost úsměvné, neboť ten byl spíše než konzerva tak trochu socan, ale co, jejich problém... Samozřejmě drželi v rukách i značku

s přeškrtnutým srpem a kladivem, což je již také klasika od těchto bojovníků za pseudodemokracii a kapitalismus.

Diskuze s nimi byla zcela zbytečná, a tak jsem jim alespoň ukázal náš nový leták „Socialismus je IN!“, a to ten s moderní podobou Stalina, a to v barevné verzi, a jim spadla čelist!

To bylo jediné menší narušení jinak poklidného průběhu naší oslavy Prvního Máje v Brně, které docela rychle vyřešila policie a mladé konzervativní narušitele odsunula dál od nás.

Celá akce na Moravském náměstí trvala od devíti hodin do asi jedenácti, dorazila na ni i skupinka anarchistů, kteří byli tentokrát naprosto v pohodě a dokonce jsme se s nimi domluvili na společnou akci proti pochodujícím náckům, kteří se zatím začali shromažďovat na náměstí Svobody.

Ta druhá podoba oslavy prvního Máje byla ve znamení šíření strachu a nenávisť ztělesněné do podoby neonacistické Dělnické strany, která se rozhodla, že občanům Brna opět znepříjemní tento jinak krásný slunečný a sváteční den. Už od pohledu odporní a naprosto vypatlaní příznivci této hnusné organizace začali Brno zaplevelovat svojí přítomností již od večerních hodin minulého dne, kdy se sem začali sjíždět. Hololebci prý počítali až s tisícovkou účastníků své exhibice demence a kretenismu, ale tento počet, jak se ukázalo, byl docela nadnesený, a tak se zde shromáždilo něco přes pět stovek debílů propagujících něco, co by normální člověk dokázal jen těžko pochopit, zvláště pak s naší vlastní historickou zkušeností s nacismem. Ale díky zkreslování historie a nedostatečné výuce dějepisu na školách, kde se moderní dějiny často nestihnou ani probrat a pokud ano, tak v dosti nepřijatelné podobě, kdy se z fašistů dělají skoro až hrdinové a z komunistů ty nejhorší zrůdy, se pak naši vládní představitelé diví, že mladá generace se tak snadno nechává zmanipulovat fašistickou ideologií a stávají se z ní nenávisťní psychopati, kteří se baví upalováním malých romských dětí.

Po skončení akce KSČM jsme se vydali na Malinovského náměstí, kde jsme měli sraz s anarchisty. Po setkání s nimi jsme se rozhodli spojit s romskými spoluobčany, kteří se zde shromáždili a maršně se snažili dostat do centra města. Společně s nimi jsme se o to také pokoušeli, ale ani my jsme neuspěli. Policejní těžkoobdění uzavřeli všechny cesty směrem na náměstí Svobody, ani snaha je přesvědčit neuspěla. Sice jsme se pokoušeli i o další možnosti nejen přes Malinovského náměstí, ale neuspěli jsme, k náckům nás prostě nepustili, prý pro naši bezpečnost.

Ale společně s Romy, kterých bylo kolem stovky, by to nebezpečí bylo podstatně menší, ti byli rádi že se jich někdo zastal a byli odhodláni jít si ty vyholené exoty alespoň prohlédnout, aby věděli, kdo usiluje o životy jejich dětí.

Policie asi věděla, co dělá, ale mnohem lepší by bylo, kdyby se vykašlala na buržoazní právo a rozkazy svých nadřízených a kdyby se společně s námi rozhodla vyrazit proti nim a dát jim jasně najevo, že nácky tady nechceme!

Ale nestalo se, a tak jsme se rozhodli počkat u hlavního nádraží na jejich pochod. Měli jsme dokonce připravenou jednu dýmovnici, kterou jsme na ně chtěli hodit, aby viděli, co si o nich myslíme.

Trvalo to přes tři hodiny, než se jejich malý, tlustý Führer Vandas a jeho další holohlaví inteligenti

PIETNÍ AKT VE ŽDÁNICÍCH

ŽDÁNICE - Den vítězství nad fašismem v r. 1945 uctilo ve svátek (8. 5. 2009) na sedm stovek jihomoravských občanů ve Ždánickém lese u památníku jednadvacetiletého partyzána-studenta Jiřího Jírovského. Padl tam při prvním ozbrojeném střetu příslušníků I. partyzánské brigády Jana Žižky s fašisty 6. února 1945.

Poslankyně českého parlamentu a kandidátka KSČM do Evropského parlamentu Zuzka Bebarová-Rujbrová ve svém projevu, po úvodním zahrání československé a sovětské hymny, upozornila, že myšlenka komunismu po 2. světové válce zvítězila. Dnes se klade rovnítko mezi fašismus a komunismus. Jak dále připomněla, česká média v rukou zahraničních vlastníků nezaznamenala 100 000 účastníků prvomájových manifestací v ČR, naopak rozsáhle informovala o řádění neofašistů. „Čím silnější bude po nadcházejících volbách KSČM, tím více bude muset své levicové sliby skutečně plnit i ČSSD, která se jinak vždy přidává k vítězi. Nakolik bude také EU levicová, mohou ovlivnit svým hlasováním právě voliči,“ řekla Bebarová-Rujbrová.

Poslanec za KSČM Vojtěch Adam připomněl, že v úterý se možná už podaří ve sněmovně zrušit zákonem všechny nesmyslné Julínkovy zdravotnické regulační poplatky, které jsou ve skutečnosti jen novou zdravotnickou daní. Jak dále upozornil, pořádek v penězích ve zdravotnictví může udělat regulace toku peněz v pojišťovně a farmaceutickém průmyslu. „Dosavadní vládě šlo jen o byznys, nikoli o zdraví lidí, národa,“ řekl Adam. Zúčastněně u partyzánského památníku pozdravil jménem slovenských komunistů představitel okresního výboru KS Slovenska z Holíče, J. Fagan. Velký ohlas mělo vystoupení mladého komunisty Davida Pazdery (SMKČ-KSM), který uvedl: „Kdo chce bojovat proti fašismu, musí bojovat i proti současnému režimu. Ten si fašisty hýčká, protože ti jim fabriky neseberou.“ Pazdera proto vyzval ke společnému postupu proti hnědému moru a vládě tržního kapitalismu, nejen při letošních dvojných volbách, ale i v přímých akcích, tak jako na 1. Máje v Brně, či o dva dny později, na demonstracích proti rasismu.

K památníku partyzána Jírovského položily včera kytice květů také delegace jihomoravské KR KSČM, mladých i dříve narozených komunistů z jihomoravských okresů i Holíče a představitelé dalších organizací.

Po zakončení oficiální části moderátory akce, Martinou Millerovou (předsedkyní okresního výboru KSČM v Hodoníně) a Josefem Boudou (mladým vedoucím kandidátky do sněmovny za okres Vyškov) si všichni účastníci shromáždění, včetně desítek mladých lidí a rodin s dětmi, zazpívali Internacionálu.

Haló noviny, 9. května 2009, „Určí lidé levicovost Evropy?“, (vz), (redakčně upraveno)

ANTIFAŠISTÉ, KOMUNISTÉ, VE VELKÉM POČTU VZPOMĚLI NA PAMÁTKU SVÝCH PŘEDCHŮDCŮ

Žalý - Na 130 účastníků dorazila 23.5. na tradiční setkání antifašistů pod horou Žalý na Benecku. Na tuto tradici stále navazují i v dnešním období krize kapitalismu, kdy se znovu veda vlna fašismu. Proletáři, antifašisté se zde setkávali již dlouho před 2. světovou válkou.

Tuto tradiční akci, ve zdejší nádherné krajině, pořádá okresní výbor KSČM Semily, Liberecká krajská rada KSČM a Vlastenecké sdružení antifašistů. Také se ho zúčastnili (taktéž tradičně), komunističtí poslanci parlamentu ČR ss. Josef Vondruška a Václav Exner, který je i kandidátem do Evropského parlamentu, stejně jako mládežnice s. Kateřina Klikarová, která se svým manželem tuto akci navštívila rovněž (měl jsem možnost ji poznat při agitaci na „euromitinku“ KSČM v Liberci či předtím na oslavě MDŽ v Semilech - je to svými názory pevná bojovnice, která se v Evropě ani na politickém kolbišti neztratí, razantně vystupuje proti militarizaci EU a doufám, že ji na kandidátce do EP nevidím naposledy, naposled

atky na nejsnáze zasažitelné pudy člověka - na emoce, jasně politicky motivovaný útok na Aloise Grebeníčka, který prožil krutosti koncentračního tábora za druhé světové války a posléze poctivě sloužil nově budovanému státu, nemůžeme hodnotit tento výtvor vůbec pozitivně. Politická motivace plynula z toho faktu, že syn Aloise Grebeníčka byl v té době (90. léta) předsedou stále sílící KSČM a tu bylo třeba diskreditovat.

Dokument Svědomí hrdinů obsáhleji popisovat nebudu, neb jsme jeho promítání iniciovali právě my. Celkově však dle mého soudu vyznívá věrohodněji, dynamičtěji a pravdivěji.

Následná diskuze, na níž jsme byli nejvíce zvědaví a na níž jsme se i těšili, začala výstupem zástupkyně Konfederace, jež varovala před komunisty na příkladu jejího prý neprávem vězněného otce a vyjmenovala (nepravdivě) počty obětí komunistických „zločinnů“. Poté se slovy, že

nehodlá s mladými komunisty diskutovat, odešla. Ne že by nás tato skutečnost překvapila, právě naopak, naše posavadní zkušenosti s touto organizací dokazují to, že její zástupci diskuzi přístupni nejsou.

Studentky a studenti však chuť hovořit s námi měli, nakonec se zajímavá a podnětná beseda prodloužila mnohem déle, než bylo původně v plánu. Otázky se netýkaly pouze období budování socialismu v naší zemi, ale i současnosti a našich názorů na ni. Z minulosti jsme byli dotazováni na záležitosti procesů 50. let a porušování lidové demokratické zákonitosti. Ve vztahu k současnosti zajímaly diskutující cíle SMKČ, názor na fašizaci společnosti a její krizi, či například náš postoj k činnosti charity v současném systému. K odpovídání se dostali všichni zástupci SMKČ, každý z nás se k daným tématům rozsáhleji rozhovořil. Otázky se množily a v důsledku časové tísně jsme nebyli schopni všechny ani zodpovědět. Žádný z diskutujících, byť často byly názory naše a studentů značně rozdílné, se neprojevoval v hovoru agresivně, dogmaticky či bez ochoty naslouchat. Osobně jsem měl pocit, že naopak mnozí studenti s částí naší argumentace souhlasili, nebo ji alespoň chápali. I z tohoto důvodu je třeba besedu hodnotit jako úspěšnou.

Touha diskutovat i po ukončení diskuzního podvečera byla podepřena i skutečností, že protáhnutím programu nám ujel vlak. S částí studentů a studentek jsme proto pokračovali v zajímavém hovoru v nedaleké restauraci. Když nám ujel i poslední vlak, zůstali jsme v Olomouci v družném hovoru se studentkami až do rána.

Domnívám se, že se zástupcům SMKČ povedlo alespoň z části obhájit období budování socialismu, vysvětlit některé nepřilíš známé skutečnosti a představit pohled SMKČ do budoucna. Naším záměrem bylo také ukázat, že mladí komunisté chtějí řešit kapitalismu vlastní a v rámci něj nevyřešitelné problémy (například bída a hlad třetího světa, ježto studentky sociálně-humanitární školy velmi zajímá) a hlavně disponují jedinečně komplexním vědeckým světovým názorem - marxismem-leninismem.

Naopak kontakt s jinou a novou sociální realitou obohatil i nás, zástupce SMKČ, rozhodně nám nabídl a nabízí pohledy většinou sociálně citících mladých lidí, kteří se o socialismu dosud dozvídali jen z buržoazních médií či ze zvrácených programů Člověka v tísní ve školách. Ten byť oficiálně stojí za akcí Jeden svět, v tomto případě ponechal volnou ruku pořadatelkám z řad studentek, což úroveň, obsahu i formě podvečera rozhodně prospělo.

Na úplný závěr se nemůžu nevyjádřit k názorům některých představitelů vedení KSČM či Centra pro teoretická a strategická studia. Ti nám neustále vytýkají naši zásadovost, principiálnost, útočí na nás i symboly komunistického hnutí tvrdíce, že takto nemůžeme nikoho z mladých oslovit. Omyl, přátelé, radikální ale i umírněnější mládež můžeme oslovit pouze takto, pravdivostí, principiálností a nevzdáváním se úspěchů budování socialismu v Československu. Jen zásadová komunistická strana může být úspěšná!

Lukáš Kollarčík

s rasovou nesnášenlivostí místo mozku vykecali a konečně se celá ta jejich hnědá banda vydala na pochod, a to za skandování tak debilních hesel, která se ani nedají opakovat. Naše skupinka tvořená asi deseti lidmi se podle domluvy společně s mnoha rozvědavci rozběhla směrem, kterým náckové pochodovali, a to s rozvinutým praporem s Che Guevarou a sovětskou vlajkou. U Maliňáku nám policisté nedovolili to obejít dokola, a tak jsme se dostali jen těsně od davu zfanatizovaných neonacistů. V té chvíli se na nás rozhodlo zaútočit několik holohlavých jedinců a po krátké přetahované se jim podařilo sebrat nám sovětský prapor, na kterém byla zaschlá krev soudruha z pondělního útoku, který proběhl po pietních akcích jak v Králově Poli tak i na dalších místech v Brně.

Je škoda, že jsme o prapor přišli, je ale až spodivem, že se nám nestalo něco mnohem horšího, když si uvědomím, že kolem nás byli jen samí náckové a pár policistů. Na Malinovského náměstí jsme si také všimli, že policie tvrdě oddělila Romy od místa pochodu a zatlačila je až k ulici Cejl - dost zvláštní pohled, je neuvěřitelné, co je v naší zemi v dnešní době všechno možné.

O pár metrů dál jsme narazili na staré známé z naší ranní akce. Ano, mladí modří ptáci protestovali proti náckům, a tak jsme se k nim také přidali. Bylo to až neuvěřitelně absurdní a pak mi jeden z nich ve chvíli, kdy kolem nás ta hnědá lůza procházela s povzdechem řekl: „Ráno jsme protestovali proti vám a teď jsme tady společně.“ Bylo vidět, že je z toho opravdu nešťastný, a tak jsem si jen tak pro sebe řekl, že antifašismus sjednocuje, což je dobře - aspoň si, tedy doufám, konečně uvědomí, kdo je skutečně nebezpečný a kdo ohrožuje svobodu a demokracii v této zemi, že to nejsme my komunisté, ale právě a jen tyto neonacistické zrůdy!

Samozřejmě nejsem naivní a je jasné, že příští rok jistě dorazí na naši prvomájovou demonstraci zase provokovat, ale snad se nad tím, co dělají, třeba trochu zamyslí, tedy pokud se jim ten mozek opravdu už nadobro nezakonzervoval!

Policie pak doprovodila nácky zpět na náměstí Svobody a tam tu svojí ukázkou síly konečně ukončili a začali se pomalu odebírat do místních hospod, které ještě ze strachu před nimi nezavřeli.

Než se obnovila městská hromadná doprava, trvalo to několik desítek minut. Za tu dobu se náckové začali přesouvat do dalších částí města, my jsme se zatím rozloučili s anarchisty a já společně s Davidem jsme začali rozebírat, jak se dostat co možná nejbezpečnějším způsobem z centra tak, abychom se ve zdraví dožili zítřejšího dne. Nakonec se nám to sice podařilo, ale realita toho, že se člověk musí bát vyjít na ulici jen proto, že banda holohlavých dementů si chce vybit své komplexy na lidech, kteří se jim z nějakých zvrácených důvodů nelíbí, je opravdu strašlivá. Pokud to takto půjde dál, máme se opravdu v našem státě na co těšit.

První máj v Brně ukázal dvě podstatné věci: zaprvé to, že náš stát a jeho obranné složky jsou zcela bezmocné v boji s šířícím se hnědým morem a jediné, co dokáže, je oddělit nácky od slušných lidí, ale tím v podstatě paralyzovat život v celém městě. Jak ještě dlouho budeme ochotni snášet neustálé pochody těchto šířitelů nenávisti a násilí v našich městech? Kdy se konečně lidé probudí z letargie a rozhodnou se jim postavit a nedovolí jim projít?!

Druhou věc, kterou tento První Máj ukázal, je to, že lidé se i přes rozdílné postoje a národnostní rozdíly mohou dokázat spojit proti společnému nebezpečí, ale dokud nás nebude tolik jako jich, tak neuspějeme, mírově se s nácky jednat nedá, na ně platí pouze jediná věc a to nekompromisně brutální útok, který nebudou čekat. Proti náckům a fašistům se jinak než se zbraní v ruce bojovat nedá, vše ostatní je jim pro smích, jak ukázala historie. Ten, kdo ustupuje, nevyhraje, ale přesně naopak, a naše země právě tímto směrem už zase kráčí a na nás je, abychom to znovu nedopustili!

Uvidíme, jak bude vypadat První Máj v Brně za rok. Dýmovníci mám stále připravenou!

Jiří Hráček

Jiří Hráček

1. MÁJ JE SVÁTKEM LÁSKY, ALE TAKÉ PRÁCE

Z projevu zastupitele Středočeského kraje
Mgr. Zdeňka Milaty,
člena ÚV KSČM a ÚR SMKČ,
1. května 2009 na shromáždění v Nymburce:

Dobrý den, vítám Vás na oslavě svátku lásky, ale také práce.

Dnešní den slavíme v době, kdy kapitalismus opět ukázal, že neviditelná ruka trhu nestačí vyřešit problémy, které před nás staví doba. Ekonomická krize drtí samy základy mezinárodního pořádku. Ekonomičtí giganti mnohdy padají jako zralé švestky. Jistoty mizí. Ruku v ruce s tím přichází krize společenských hodnot, která byla nastartována před dvaceti lety. Nikdy jako předtím nebyla znát třídní povaha systému, která oficiálně neexistuje. Zatímco podvodníci a zloději si užívají zahraniční svobody a našim orgánům nevdají jejich časté návštěvy příbuzných u nás doma,

na jiné je třeba svést chyby současných mocných. Tak je po opakovaných soudních tahanicích, frašce, v níž změnila pojem spravedlnosti justiční mafie, ovládající české soudnictví k osmi letům odsouzena žena, která před šedesáti lety četla obžalobu. Podotýkám, že po dvaceti letech od sametu. Na druhé straně vždy usměvavý podnikatel Pitr si užívá svého alpského exilu. Jezdí si domů a česká justice není schopna zasáhnout. Zřejmě se u nás platit daně nemusejí. Na jedné straně musíme z našich daní platit arbitráže, když se dva soukromí podnikatelé navzájem okradou a na druhé straně naši pracující nemají jistotu ani práce ani výdělků za ni. Důkazem jsou naše sklárny. Kdy jejich vlastníci zaplatí za vytunelování prosperujících podniků? Kdy nahradí škody, které způsobili našemu státu, nám a pracujícím? Informoval jsem se na Úřadu práce, kolik je v okrese Nymburk nezaměstnaných. Je jich 3790 a to je jen náš okres, kolik je volných pracovních míst? Přesně 446 a prognóza je v další stagnaci pracovního trhu, jak se dnes vykořisťování pracovní síly jmenuje.

Ne, my nemůžeme mlčet. Nelíbí se nám fungování našeho státu, ani v oblasti komunální politiky. Když se začátkem zimy projednávala možnost neplatit zdravotnické poplatky v nemocnicích středočeského kraje, navrhli naši zastupitelé v městě Nymburce, aby město požádalo rovněž o proplácení. Žel, zastupitelstvo to odmítlo. Zde názorně vidíte politiku doktorů a dalších takzvaných osobností, jimž občané svými kroužky dávají hlasy. Ačkoli by to město nestálo ani korunu, byla jim přednější jejich plná kapsa, měli by se stydět! Pokud jde o ty poplatky, opět se zde ukazuje třídní povaha naší justice jak vyšít. Kdo je majitelem zdravotnických zařízení a lékáren? Kraj! A kraj jako vlastník, majitel si přece může se svým majetkem dělat co se mu líbí. Ne snad? Ovšem, že ne. Pokud by tím ohrozil zisky jiných kapitalistů. Pak se musí se vši tvrdostí zakročít. Není to obcházení zákona, jak se snaží namluvit pravicové sdělovací prostředky, včetně televizních. Je to sprosté vynucování bezpráví, na němž je založena kapitalistická společnost. Jak to, že může platit zákon požadující poplatky, když ústavní zákon říká jasně: zdravotnictví má být bezplatné! Kde je Člověk v tísni, kde jsou bojovníci za lidská práva? Tamhle za kdekájakého šmejda na druhém konci světa vyvolávají konference, za kdekájakého mloka si lehají pod kola, ale když jde o skutečné lidi, mlčí a stojí stranou. Taková je jejich politika - odvádět pozornost od skutečných problémů a skutečné problémy neřešit.

Nenechme si však zkazit náš svátek práce a lásky. Právě proto je třeba říci jasně: dost! Takhle to dál nejde, jít k volbám a volit ty, kteří nás skutečně hájí, ne ty, kdož při první příležitosti vytvoří velkou koalici proti zájmu lidu této země. Volte Komunistickou stranu Čech a Moravy!

Ještě jednou díky za Vaši účast a čest poctivé lidské práci!

BESEDA ZÁSTUPCŮ SMKČ
SE STUDENTY V OLOMOUCI

L. Kollarčík

Není to tak dávno, kdy do mailových schránek představitelů představenstva ústřední rady SMKČ byla doručena pozvánka na diskuzi pořádanou studenty VOŠ Caritas a Univerzity Palackého v Olomouci v rámci projektu Jeden svět. Po proběhnutí určité komunikace, kterou došlo k vyjasnění některých organizačních záležitostí, jsme účast přislíbili.

Mladí komunisté ze SMKČ se nikdy otevřeně a neuváženě diskuzi nevyhýbali, ba naopak, přesto jsme byli zvědaví na průběh pořádané akce, na její organizační zvládnutí, na záměry pořadatelů. S projektem Jeden svět je spojena neslavně proslulá organizace Člověk v tísni, více politická než humanitární, jak je většinou prezentována. Navíc charakter VOŠ dával tušit, že se bude jednat spíše o věřící studentky a studenty, což samozřejmě nečiní členům SMKČ problémy, druhá strana diskutujících však bývá dle našich posavadních zkušeností často přinejmenším neochotná poslouchat argumenty druhých, argumenty protistrany.

Dne 5. 5. 2009, šedesát čtyři let od vypuknutí slavného květnového povstání českého lidu, se beseda v Olomouci konala. Za SMKČ se jí účastnili tři zástupci, já jakožto předseda organizace, místopředseda pro agitprop s. Leopold Vejr a tiskový mluvčí SMKČ s. David Pazdera. Součástí diskuzního odpoledne bylo také promítání dokumentárních filmů dvou pozvaných spekter zástupců - SMKČ a zástupců Konfederace politických vězňů. Zástupci SMKČ navrhli dokument Svědomí hrdinů v vrazích Mašinech od režiséra Kačora, který buržoazní Česká televize nedávno jako „neobjektivní“ odmítla vysílat. Jediná zástupkyně KPV naopak prosadila značně pochybný film Kauza Uherské Hradiště. Se zástupkyní pořadatelů akce - jednou se studentek, jsme měli domluvený sraz dříve, z důvodu doladění některých organizačních záležitostí. Naším záměrem bylo dát co největší prostor pro diskutující, třeba i na úkor promítaných dokumentů. Zástupkyně KPV však o nějaký kompromis či vůbec o diskuzi s námi nestála. Proto se nakonec podvečer uskutečnil v původní formě. Nejprve byl promítnut film Kauza Uherské Hradiště, poté dokument Svědomí hrdinů a nakonec měla proběhnout diskuze.

Kauza Uherské Hradiště, týkající se skandálního a nepodloženého obvinění otce bývalého předsedy KSČM s. Miroslava Grebeníčka Aloise z mučení politických vězňů, byl celý postaven takřkajíc na vodě. Za prvé se logicky nevěnoval oprávněnosti odsouzení dotčených vězňů z protistátní činnosti a organizace ilegální skupiny Světlna na jihovýchodě Moravy. Celá záležitost byla odbyta, jako ostatně v každé podobné buržoazní agitce, prostým tvrzením, že se jednalo o odsouzení politicky motivovaná a neoprávněná. Z historiků, ani buržoazních, nehovořil nikdo. Zato však hovořil Jaroslav Pospíšil, historický diletant a autor neblaze proslulého pamfletu Hyeny v akci, lživě mapující činnost STB na jihovýchodní Moravě a naprosto smyšleně obviňující mnoho nevinných občanů regionu. Pamatují si na reakci pracovníků Státního okresního archivu ve Zlíně - Klečůvce na tohoto autora a jeho výtvar. V archivu prý vůbec nebyl, pramenný materiál nestudoval, zato však mohutně propagoval za pomoci regionální buržoazie svůj pamflet v oblastních novinách. Když se začaly množit důvěryhodné informace o neoprávněnosti mnoha obvinění, začala vycházet mnohá omluvná vyjádření v týchž novinách, samozřejmě již ne za takového oslavného halasu a propagace. Je zajímavé, že i současní režimní historikové, kteří v sobě uchovali špetku profesionální i morální cti, jeho dílo rozhodně nepropagují a minimálně ho relativizují.

Dalšími „svědky“ vystupujícími v dokumentu byla skupinka vězňů, kteří byli údajně mučeni. Subjektivní a někdy i srdceryvná svědectví, byla mnohými objektivnějšími odborníky prohlášena již v minulosti za pochybná. Skutečně důvěryhodných důkazů bylo pomálu. Nechci posuzovat, zda se tehdy v Uherském Hradišti daly či nedaly občas excesy odporující lidové-demokratické zákonitosti, ze známých dokumentů a materiálů, z nevěrohodnosti nejen dokumentu, ale i ze svědectví vyplývá, že se tak nedělo systematicky, rozsáhle a s vědomím nadřízených orgánů. Fakt o systematickosti této praxe se naopak snaží film v myslích diváků evokovat. Když k tomu připočteme neúměrnou délku filmu v poměru k důkazové základně (byla jediná - subjektivní), pro buržoazní tvorbu imanentní rafinované